

$$\sigma = \sqrt{\Sigma(x-\mu)^2 / n}$$

$$\sigma = \sqrt{\Sigma(x-\mu)^2 / n}$$

$$\sigma = \sqrt{\Sigma(x-\mu)^2 / n}$$

$$\sigma = \sqrt{\Sigma(x-\mu)^2 / n}$$

$$\Gamma = d\Delta/dP$$

$$\Delta = 0.5 \times (P / V)$$

$$\text{Gamma Edge} = \Sigma(\text{weighted gains})$$

$$\text{PrEdge} = \Gamma \times \text{Passage}$$

$$\text{FV}_{\text{adjusted}} = \text{FV} \pm n\sigma$$

$$\text{Edge} = E[\text{Scalp}] \times \# \text{Passager}$$

$$\text{Edge} = E[\text{Scalp}] \times \# \text{Passager}$$

$$\Gamma = d\Delta/dP$$

$$\text{Investment} = |0.5 - \Delta|$$

$$\text{Investment} = |0.5 - \Delta|$$

$$\text{Pr}(t+1) = \text{Pr}(t)$$

$$P(t) \in N(\mu, \sigma^2)$$

$$\text{FV}_{\text{adjusted}} = \text{FV} \pm n\sigma$$

$$\text{FV}_{\text{adjusted}} = \text{FV} \pm n\sigma$$

Optioner, Motsvarigheter & Sharpekvot > 5

Från syntetiska strategier till Pseudo Gamma

$$\text{Edge} = E[\text{Scalp}] \times \# \text{Passager}$$

$$\text{Sharpe} = \mu / \sigma$$

$$\Delta = 0.5 \times (P / V)$$

$$P(t) \in N(\mu, \sigma^2)$$

$$\text{FV}_{\text{adjusted}} = \text{FV} \pm n\sigma$$

$$\text{Gamma Edge} = \Sigma(\text{weighted gains})$$

$$\text{Investment} = |0.5 - \Delta|$$

$$\text{Gamma Edge} = \Sigma(\text{weighted gains})$$

$$\text{Investment} = |0.5 - \Delta|$$

$$\text{Sharpe} = \mu / \sigma$$

$$\text{Gamma Edge} = \Sigma(\text{weighted gains})$$

$$\text{FV}_{\text{adjusted}} = \text{FV} \pm n\sigma$$

$$\text{Pr}(t+1) = \text{Pr}(t) + \varepsilon$$

$$\text{Gamma Edge} = \Sigma(\text{weighted gains})$$

$$\text{Edge} = E[\text{Scalp}] \times \# \text{Passager}$$

$$\Delta = 0.5 \times (P / V)$$

$$\text{Investment} = |0.5 - \Delta|$$

$$\Gamma = d\Delta/dP$$

$$\text{Sharpe} = \mu / \sigma$$

$$\Delta = 0.5 \times (P / V)$$

Den rörelse du inte ser är den du har

De flesta som närmar sig optionsmarknaden gör det för möjligheten. Möjligheten att försäkra, spekulera, strukturera – eller allt samtidigt. Möjligheten att skapa avkastning oberoende av riktning. Vad de sällan ser är att varje möjlighet vilar på en underliggande konstruktion – och att det är just denna konstruktion som avgör vem som vinner, och vem som bara tror att han gör det.

Optionshandel är ett språk.

Det är inte ett spel.

Det är inte ens en strategi.

Det är en arkitektur där varje position har en form,
varje form en konsekvens,
och varje konsekvens en struktur.

Den som inte ser det förlorar – även när han har rätt. Den som ser det förstår att edge aldrig är en åsikt, utan en funktion.

Den här boken är inte skriven för dig som vill gissa rätt. Den är skriven för dig som vill bygga rätt. Den är till för den som tröttnat på narrativ och söker något som kan reproduceras, testas och skalas. Den är inte till för den som vill följa marknaden. Den är till för den som vill konstruera sin egen.

Du kommer inte hitta enkla svar här. Du kommer inte hitta ”de fem bästa strategierna för X”. Du kommer hitta ett systematiskt tänkande,

en struktur, ett nytt språk. Du kommer hitta bevis för att struktur slår spekulaton – inte ibland, utan varje gång de ställs mot varandra. Och du kommer förstå varför de modeller som beskrivs i denna bok –

Pseudo Gamma och Metatron –
inte är tekniker, utan arkitekturer.

Marknaden kommer inte att förändras för dig. Den kommer fortsätta vara oförutsägbart, flerdimensionell och reflexiv. Men du kommer kunna bygga en struktur som rör sig med den – inte mot den. Du kommer att kunna konstruera ett system där varje rörelse, varje passage, varje stresspunkt – är något du redan tagit höjd för.

Du kommer inte längre fråga dig själv vad som kommer att hända.
Du kommer veta vad du gör – oavsett vad som händer.

Optioner, Motsvarigheter & Sharpe kvot > 5

Från syntetiska strategier till Pseudo Gamma

Vad händer när du bygger en optionsposition som ser neutral ut – men bär på explosiv Gamma? Vad innebär det att kalla något en ”covered call” när det i själva verket är en förklädd skyldighet? Hur förstår man skillnaden mellan att tro något – och att bygga något?

Denna bok utgår från konstruktion, inte åsikt. Den behandlar hur strukturer byggs för att fungera även när marknaden bryter mot förväntan. Genom optionsarkitektur, syntetiska motsvarigheter, greker, psykologi och modellbyggande förs resonemanget mot en sammanhängande struktur som kulminerar i Pseudo Gamma.

Du kommer inte bara lära dig hur du mäter Delta. Du kommer förstå vad det betyder att bära Delta över en struktur. Du kommer inte bara se Vega – du kommer se volatilitet som sannolikhet. Du kommer att lära dig att läsa portföljen som ett språk. Och du kommer lämna spekulationsparadigmet för att träda in i det strukturella.

Detta är inte en bok om optioner.

Det är en bok om att bygga verkligt övertag.

“Att ha rätt är inte nog. Du måste veta vad du bygger.”

Del I – Bakgrund och transformation

1. Paradigmskiftet – från spekulation till struktur
2. Tradersn illusion – när magkänsla möter verklighet
3. Optionens inre liv – från matematisk modell till faktisk struktur
4. Risk, edge och falsk neutralitet
5. Syntetisk obalans, arbitrage och den dolda jämvikten

Del II – Strukturen som system

6. Edge och Gamma – när sannolikhet börjar röra sig
7. När Grekerna inte räcker till – riskerna utanför radarn
8. Pseudo-Gammas kärna – fundamentalt värde och daglig sigma
9. Att bygga nivåerna – stegen mot en strukturerad arkitektur
10. Positionsmatris, edge-optimering och kapitalallokering

Del III – Tillämpning och drift

11. Edge och timing – när modellen börjar arbeta oftare
12. Modellens gränser – robusthet och stresstålighet
13. Förvaltningsarkitektur
14. Multiplikatorns struktur – hur små vinster ackumuleras över tid

15. Strukturell tillväxt – från edge till system,
från system till förvaltning

Del IV – Fördjupning och breddning av perspektivet

16. Optionsstrukturernas mosaik –
syntetiska positioner i praktiken
17. Disciplin och psykologisk edge
18. Att automatisera systemet – teknik och algoritmer
19. Mätning av framgång – nyckeltal och
modellutvärdering
20. Integration och diversifiering – Pseudo Gamma i
en större portfölj

Del V – Pseudo Gamma – nästa generation

21. Det första steget
22. Vikten i pendelns svängning
23. Vinstens sannolikhetskurva
24. Kapitalets rytm
25. När strukturen möter marknaden

Del VI – Kointegrerad arkitektur och slutsatser

26. Den strukturella symmetrin
27. Portföljen som rytmisk maskin
28. Den adaptiva precisionen
29. Systemet i drift
30. Manifestet
31. Slutord, copyright

Kapitel 1 – Paradigmskiftet

*Från spekulat*ion till struktur

Det finns ett ögonblick som återkommer i nästan varje traders karriär. Det är ögonblicket då du inser att du inte längre förlorar för att du har fel – utan för att du inte förstår vad du faktiskt bär. Det är en punkt där förlust inte längre är ett resultat av dålig analys, utan av strukturell okunskap i positionen. Den som handlar optioner kommer förr eller senare dit. Han kan förutspå rätt riktning, korrekt prissätta sannolikhet, tolka nyheter med precision – och ändå gå med förlust. Inte för att marknaden är orättvis. Inte för att någon annan haft mer information. Utan för att det han byggt inte överensstämmer med det han trott.

Optionshandel har i många år lockat just de som sökt en genväg till asymmetrisk avkastning. Möjligheten att med en liten insats ta del av en stor rörelse har alltid attraherat visionärer, spekulanter och algoritmiska pionjärer. Men med asymmetri kommer också förskjutning. Det du ser är inte alltid det du faktiskt har. Det du tror är riskreducerande kan i praktiken vara viktat mot volatilitet. Det du tror är riktat kan i verkligheten bära på latent motrörelse. Och det är i dessa glapp mellan tro och struktur som modern optionsförvaltning föds. Inte ur åsikt – utan ur analys.

Den klassiska paradigmtraden byggde sina affärer på gissningar. På tematiska idéer. På “Volatiliteten är låg, jag köper vega”, eller “aktien är översåld, jag tar en straddle”.

Det är en värld där intuition och informationsövertag fortfarande ses som konkurrensfördelar. Men vad som ofta glöms bort är att även rätt

åsikt kräver rätt arkitektur. En perfekt förutsedd rörelse kan neutraliseras av en felkonstruerad struktur. En korrekt tolkad rapport kan innebära förlust om edge försvunnit i premien före nyheten. Att ha rätt är inte tillräckligt. Det är inte ens det primära. Det är inte rätt riktning som betalar – det är rätt struktur i relation till rörelsen.

Det är detta som är den verkliga brytpunkten. Det är här paradigmet skiftar. När du slutar handla för att du “tror något” och börjar bygga för att du vet vad som händer när marknaden rör sig. Den trader som kliver över den tröskeln går från att vara spekulant till att bli sannolikhetsförvaltare. Han vet att marknaden inte belönar rätt åsikt. Den belönar upprepningsbarhet. Den belönar struktur. Och den bestraffar inkonsekvens, oavsett hur rätt du hade i efterhand.

Det är i denna insikt som idén om Pseudo-Gamma föddes. Den kom inte ur ett behov att bygga något nytt, utan ur ett behov att förstå varför det gamla slutade fungera. Varför alla klassiska optionsmodeller förutsatte jämvikt som aldrig infann sig. Varför Delta-neutralitet ofta kraschade i Gamma-chocker. Varför Vega blev irrelevant när volatilitet förändrades i realtid. Och framför allt: varför struktur slog spekulatör – varje gång.

Den moderna optionsmodellen måste inte bara förstå sannolikhet. Den måste förstå dynamik. Den måste förstå att marknaden inte rör sig enligt medelvärden, utan genom nivåpassager i tid. Den måste kunna tolka ett steg upp, ett steg ner, och veta att varje rörelse mellan dessa steg kan bära på en edge. Den måste kunna mäta när struktur förstärker position – och när den accelererar risk. Och den måste göra allt detta utan att kräva att användaren är ett orakel. Den måste byggas för rörelse – inte för prognos.

I denna bok kommer vi att ta det paradigmskiftet på allvar. Vi kommer inte nöja oss med att visa hur man gör. Vi kommer visa varför du måste sluta tänka som en spekulant – och börja bygga som en arkitekt. Vi kommer visa att varje optionsposition är en konstruktion, inte en förhoppning. Vi kommer gå igenom hur du med hjälp av strukturella verktyg, greker, syntetiska motsvarigheter och sannolikhetsmatriser kan bygga något som håller över tid – inte bara i rätt riktning, utan i upprepad funktion. Först när du ser optionen som en byggsten – *inte som ett bet* – börjar du förstå varför så många misslyckas trots god analys. Det är då du ser vad du faktiskt bär på. Och det är där denna resa börjar.

Kapitel 2 – Tradersns illusion

När magkänsla möter verklighet

Det finns inget som är så övertygande för en trader som känslan av att ha förstått marknaden. Det är en erfarenhet många bär på: den intuitiva förvisningen om att det man ser är meningsfullt, att det man känner är relevant, att det man tror är rätt. Det är en illusion som inte uppstår ur okunskap, utan ur delvis framgång. När en trader har rätt några gånger i rad, särskilt i optionshandel där avkastningen ofta är explosiv, skapas en mental struktur som bygger på övertygelsen att man "förstår rörelse". Detta är farligt. Det är här marknaden tyst planterar de frön som senare växer till självförtroendets kollaps. För intuition i en stokastisk, reflexiv och strukturellt asymmetrisk miljö är inte skicklighet – det är otillräcklig heuristik.

Den som handlar på magkänsla tolkar varje ny datapunkt som en bekräftelse. Om en aktie faller och man tänkt köpa puts, är det ett bevis på att man "såg det komma". Om aktien inte faller men optionen ökar i värde tack vare stigande implicit volatilitet, bekräftas känslan ändå. Detta kallas konfirmationsbias. I optionshandel är det särskilt farligt eftersom utfall är mångdimensionella. Du kan ha rätt i riktning och ändå förlora pengar, rätt i volla men fel i tajming, rätt i tajming men fel i struktur. Det är därför de flesta som "känner marknaden" till slut sitter med positioner de inte längre kan förklara. De mest riskfyllda traderna är inte de som förlorar – utan de som precis har vunnit. En rad lyckade affärer bekräftar inte skicklighet. Den bekräftar inte insikt.

Den bekräftar ingenting förrän man vet varför affärerna fungerade. Och på en marknad där tre faktorer samverkar – pris, tid och sannolikhet – är det sällan uppenbart vilken av dessa som faktiskt låg bakom resultatet. Det är därför optionshandeln är en plats där människor kan ha rätt och bli farliga, eftersom framgång inte leder till ödmjukhet utan till felallokering.

När en trader gör vinst på en out-of-the-money-call eftersom aktien rusar på ett pressmeddelande, uppstår en kemisk förstärkning. Dopaminpåslaget bekräftar ett beteende – oavsett om det var korrekt. Nästa gång tenderar han att ta en ännu mer aggressiv call, kanske med kortare löptid eller längre bort från at-the-money. Det är en klassisk förstärkningsloop. Traders lär sig inte från marknaden – de lär sig från känslan av marknaden. Och känslan är inte neutral. Den är systematiskt vilseledande.

Vad som krävs för att bryta denna cykel är ett grundläggande skifte i perspektiv. Du måste börja fråga dig: inte om du kommer att ha rätt, utan vad du bär på om du har fel. Inte hur mycket du tror på ett utfall – utan hur du konstruerat din exponering oavsett utfall. Det är här spekulations paradigmet imploderar. Den trader som bygger sin position baserat på känsla har inget försvar mot det oväntade. Den förvaltare som bygger sin position som en struktur däremot – vet exakt hur den reagerar på varje prisnivå, varje passage, varje förändring i volatilitet.

Modellen bryr sig inte om du har rätt. Den bryr sig om du kan överleva att ha fel. Och detta är inte filosofi – det är edge. För på en marknad där alla söker rätt svar, är det den som bygger rätt struktur som får rätt konsekvens. Struktur är inte ett annat sätt att spekulera – det är ett annat sätt att tänka. Det är en annan typ av tänkande. Det är ett sätt att organisera osäkerhet, inte att undvika den. Det handlar inte om att eliminera risk, utan om att definiera exakt vilken risk du vill bära, på vilka villkor, under vilka förutsättningar.

Den strukturella tradern förstår att varje position är en funktion, inte en gissning. Den är byggd för att reagera, inte bara på vad som händer, utan på hur det händer.

Detta innebär att du inte längre arbetar med sannolikhet som en gissad procent. Du arbetar med sannolikhet som ett systematiskt fält – ett område av möjliga utfall, viktade, mätbara och konkretiserade i struktur. Det innebär att du måste veta vad din portfölj gör om priset går upp 1 procent, ned 2 procent, eller står still i tre dagar. Du måste veta hur den reagerar på imploderande implicit volatilitet, på ökad Gamma, på tidens gång. Du måste läsa din portfölj som en karta, inte som en idé.

Det är därför vi säger att du måste gå från att vara en trader till att bli en sannolikhetsförvaltare. Förvaltning är att ha en metod. En rytm. En positionsmatris. En fördelningsstruktur. Du handlar inte längre utifrån vad du tror ska hända. Du handlar utifrån vad du vet att du gör – oavsett vad som händer.

Det är detta skifte som markerar övergången från spekulation till modell. Det är här begreppet Pseudo Gamma börjar få mening. För Pseudo Gamma är inte en åsikt om marknaden. Det är inte en strategi för uppgång, nedgång eller sidledes rörelse. Det är en modell för att agera strukturellt på förutsägbar rörelse – utan att behöva veta riktningen. Den bygger inte på att du har rätt. Den bygger på att marknaden rör sig – och att du har byggt för det.

När du väl en gång sett skillnaden mellan en trader som gissar och en som bygger – mellan en portfölj som hoppas och en som bär struktur – går det inte att gå tillbaka. Då inser du att edge inte är något du får. Det är något du bygger. Och du inser att struktur är det enda sättet att göra det på upprepad, repeterbar, rationell nivå.

Kapitel 3 – Optionens inre liv

Från matematisk modell till verklig struktur

När man första gången möter en option beskrivs den ofta med en metafor: som en försäkring, en chans, en biljett till framtiden. Den typen av beskrivningar kan fungera som pedagogisk inkörsport, men de skymmer snabbt det viktigaste – att en option inte är ett derivat av en idé, utan en kontraktsbunden struktur med matematisk identitet och ekonomisk logik. Den har ett pris, ett värde, ett flöde, och en funktion. Den är inte till för att förutspå, den är till för att hantera. För att förstå det måste vi gå in i optionens kärna.

Optionens pris är en kombination av två komponenter: intrinsic value och extrinsic value. Det första är det verkliga värdet – skillnaden mellan marknadspriset på den underliggande egendomen och optionens lösenpris, när den är in-the-money. Det andra är förväntan – det vill säga allt det du betalar för rätten att agera i framtiden, men som ännu inte är “realiserat värde”. Det är där tiden, volatiliteten och sannolikheten bor. Det är där edge- eller förlust - börjar formas. Det är där nästan all optionshandel sker.

För att räkna fram detta extrinsic value krävs en modell. Den mest använda – och fortfarande den dominerande – är Black & Scholes. Den bygger på ett antagande om att det underliggande rör sig enligt en geometrisk Brownian motion, utan hopp, i en friktionslös värld med konstant volatilitet och ränta. Under dessa förutsättningar ger

modellen en exakt prissättning av europeiska optioner. Det är en elegant ekvation. Den är teoretiskt stringent, matematiskt ren – och i många fall otillräcklig. Den teoretiska prissättning som Black-Scholes-modellen erbjuder bygger på en rationell värld. En värld där pris rör sig kontinuerligt, där volatilitet är konstant, där du kan köpa och sälja utan friktion, utan spread, utan slippage. I den världen fungerar allt. Men verkligheten är aldrig den världen. I verkligheten finns gaps, latens, likviditetsbrist, exekveringsförskjutningar, politiska utspel och reflexiva kedjereaktioner. Och det är just där, i sprickan mellan modell och verklighet, som den verkliga riskhanteringen börjar.

När Black-Scholes ändå fungerar hyfsat i praktiken, är det inte tack vare dess exakthet – utan tack vare de verktyg den födde. Ur modellen växte de grekiska bokstäverna: Delta, Gamma, Theta, Vega, Rho. De blev sättet att kommunicera, justera och mäta. De är inte fullständiga, men de ger en karta över terrängen. Med dem kan man beräkna hur känslig en option är för riktning, för tid, för volatilitet och för räntor. Det är det språk som alla professionella aktörer talar – inte för att det är perfekt, utan för att det är det bästa approximativa verktyg vi har.

Delta berättar hur mycket optionens pris förändras vid ett litet steg i underliggande. Gamma visar hur snabbt det förändras. Theta säger vad du förlorar varje dag. Vega berättar hur mycket värdet påverkas av förändrad volatilitet. Och Rho, ofta förbisett, visar hur räntan

påverkar det hela. Tillsammans utgör de en känslighetsprofil, en strukturell beskrivning – inte av vad du tror, utan av vad din position faktiskt *gör* när marknaden rör sig.

Men detta är just det: en känslighetsprofil. Inte en förutsägelse. Grekerna berättar inte vad som kommer att hända. De berättar hur din position reagerar om något händer. De är reaktiva mått, inte prediktiva. Och det är därför så många traders misstar dem för säkerhet. De tror att en Delta-neutral portfölj är trygg. De tror att låg Vega betyder låg risk. Men dessa är ögonblicksmått. De är inte kontextuella. De är inte dynamiska över passager, nivåer, tid och stress.

Grekerna förklarar positionsstatus, inte positionsbeteende. När marknaden rör sig genom nivåer, när volatilitet förändras snabbt, eller när prisgap uppstår mellan sessioner, slutar grekerna att vara informativa. De är inte byggda för språng. De är byggda för glid. Och marknaden glider inte – den hackar, skiftar, accelererar, vänder utan förvarning. Det är i dessa lägen som hela idévärlden bakom Black-Scholes och dess derivat brister.

Vad som behövs är inte en ny grek, utan en ny princip. En som inte bygger på kontinuitet, utan på diskreta steg. En som inte bygger på teoretisk känslighet, utan på fördefinierad rörelsestruktur. En som inte försöker fånga hela världen i ett derivat – utan en som definierar världen i nivåer, och mäter vad som händer när dessa nivåer passeras. Det är här Pseudo Gammas föds.

Pseudo Gamma försöker inte ersätta Delta, Gamma eller Vega. Den försöker mäta något de inte ser: hur ofta en position strukturellt tvingas justeras – oavsett om rörelsen är stor eller liten. Den är inte intresserad av hur mycket du tjänar per 1 procents rörelse – den vill veta hur många gånger priset rör sig 1 nivå upp eller ner, och om du har byggt din position för att tjäna på varje passage.

Det är en annan logik. Det är inte en funktion av nuet – det är en funktion av mönster över tid. Och det är därför modellen inte är en strategi. Det är ett ramverk för struktur. En maskin som läser marknaden i rytm, inte i åsikt. Och en struktur som, till skillnad från grekerna, inte behöver förstå varför marknaden rör sig – utan bara att den gör det.

Det är detta som blir övergången från modell till arkitektur. Och i nästa kapitel börjar vi sätta ihop detta arkitektoniskt: vi förklarar varför marknaden inte är neutral, varför edge inte kommer ur information – utan ur felmappning av förväntan. Det är där strukturen inte bara blir ett skydd – utan en fördel.

Kapitel 4 – Risk, edge och falsk neutralitet

Varför du inte är så neutral som du tror

Bland optionshandlare finns ett uttryck som upprepas med närmast religiös övertygelse: delta-neutral. Det låter exakt, vetenskapligt, strukturerat. Men bakom denna påstådda neutralitet döljer sig en av de mest utbredda missuppfattningarna inom optionsvärlden – nämligen tron att en portfölj med ”netto-Delta = 0” skulle vara riskfri, eller åtminstone skyddad från riktning. Det är fel. Och inte bara därför att Delta förändras med prISRörelse, utan därför att marknaden i sig aldrig är neutral. Den är skev, reflexiv, och asymmetrisk. Och det är i denna skevhet som den verkliga edgen föds – inte i modellens antagande om jämvikt.

När vi pratar om neutralitet i ett system som är byggt på stokastiska fluktuationer, gammaexplosioner, implicita volatilitetsskiften och diskreta passager mellan nivåer, talar vi i själva verket om en förenklad approximation, inte om ett tillstånd. Marknaden har aldrig lovat dig att stå still. Den har aldrig förbundit sig att uppföra sig rationellt. Det enda den erbjuder är rörelse. Och varje gång du tror att du neutraliserat den, har du bara flyttat känsligheten till nästa led.

Det är här många modeller faller. De tror att genom att justera för Delta, eller Vega, eller Gamma, har de ”hedgat”. Men de har bara skjutit risken ett steg bort, till

ett område de inte mäter. Det är därför edge inte uppstår i perfekt prissättning, utan i felmappning. Den uppstår när marknaden tror att något är balanserat, men strukturen säger något annat. När marknaden tror att risk är under kontroll, men modellen visar att varje tick är en accelererande passage.

Det är inte volatiliteten i sig som skapar edge. Det är skillnaden mellan *förväntad* och *faktisk* volatilitet – och hur du byggt för att hantera det glappet. Edge är ett begrepp som ofta används med lätthet, men sällan med precision. I teorin betyder det “en fördel över marknaden”. I praktiken betyder det något mycket snävare: en systematisk möjlighet att få betalt för en återkommande asymmetri mellan vad marknaden tror – och vad den faktiskt gör. Det är inte nog att vara smartare. Det är inte tillräckligt att förstå värdering. Du måste identifiera exakt var felmappningen sker – och ha en modell som är byggd för att utnyttja det - inte bara reagera på det.

Traditionella modeller bygger edge genom informationsförsprång, dataanalys, eventbaserade bets eller prediktion. Men i en värld där informationsflöden är blixtsnabba, algoritmerna konstant närvarande, och ineffektivitet korrigeras på millisekunder, är edge inte längre en funktion av insikt. Det är en funktion av struktur i rörelse.

Och rörelse är aldrig neutral.

Tänk dig en position som är delta- och vega-neutral. Den är designad för att stå still. Men om priset rör sig genom två nivåer under en period, medan den implicita volatiliteten samtidigt faller 3 procent, är den inte längre neutral. Den är riktad. Den är utsatt. Den är känslig. Men om du bygger den utifrån antagandet att den ska "hålla ihop" – så är du inte strukturellt positionerad för rörelsen. Du är exponerad mot fel förväntning.

Det är här Pseudo Gamma träder in. Den letar inte efter fel i pris – utan efter fel i strukturens antaganden om marknadens rytm. Den bryr sig inte om du är lång eller kort. Den bryr sig om priset har passerat nivå 7 till 6 – och om det skedde inom ett tidsspänn som gör passagen lönsam. Det är en helt annan syn på neutralitet: inte som tillstånd – utan som en tillfällig balans i ett system som aldrig står still.

Edge uppstår inte för att du hittar ett hål i marknaden. Det uppstår för att du byggt ett nät som fångar det som alltid rör sig – men som andra tror är lugnt. Edge handlar aldrig om att vara först med information. Det handlar om att förstå vad marknaden tror – och varför den har fel i hur den tror att den kommer agera när verkligheten avviker. Det är inte en fråga om nyheter. Det är en fråga om mekanik.

När en modell som Pseudo Gamma byggs, sker det inte för att slå marknaden på intelligens. Den byggs för att agera på ett sätt som är strukturellt frikopplat från antagandet att marknaden är effektiv. I stället för att leta efter felprissättning i en enskild option, letar den

efter mönster i rörelse. I stället för att förutspå riktning, definierar den en arkitektur där varje rörelse – oavsett riktning – blir en möjlig passage mellan definierade nivåer.

Varje gång priset passerar från nivå 8 till 7, eller från 5 till 6, sker en strukturell förändring i modellen. Inte för att Delta förändrats. Inte för att volatiliteten ökat. Utan för att priset nu befinner sig i en annan zon – och modellen, likt ett rutnät, har byggt upp regler för exakt vad som ska ske i varje zon. Det är inte en bedömning. Det är en karta.

Den stora fördelen med detta är att du aldrig längre är beroende av att veta vad marknaden ska göra. Du är bara beroende av att marknaden gör något alls. Och marknaden gör alltid något. Även i stillhet finns mikrofluktuationer, nivåpassager, svängningar som – när de är strukturerat uppmätta – blir edge.

Det är där den falska neutraliteten spricker. Den byggde på idén att du kunde konstruera en portfölj som inte brydde sig om riktning. Men riktning är inte den enda dimensionen av rörelse. Det finns tid. Det finns impuls. Det finns sekventiell passage genom nivå. Det är där edge uppstår: för den som inte bygger för utfall, utan för rytm.

Kapitel 5 – Syntetisk obalans

Arbitrage och den dolda jämvikten

Marknaden bygger på ett enda löfte. Det är inte ett löfte om rättvisa, om insikt eller om förutsägbarhet – det är ett löfte om intern, strukturell logik. Om två positioner är identiska i sin ekonomiska funktion, ska de kosta lika mycket. Om en lång aktie kan återskapas med en lång call och en kort put, ska prissättningen spegla det. Det är den strukturella jämviktens princip. Den uttrycks i den mest grundläggande ekvationen i optionsvärlden: **put-call-paritet**.

Put-call-pariteten säger att:

$$C - P = S - K \times e^{(-rt)}$$

Där C = priset på call, P = priset på put, S = priset på den underliggande, K = lösenpris, r = riskfri ränta, t = tid till förfall. Det är en ekvation som, i teorin, alltid ska hålla. För om den inte gör det – om exempelvis en syntetisk lång aktie (long call + short put) är billigare än den faktiska aktien – då uppstår en syntetisk obalans. Och i den obalansen ligger ett arbitrage.

Men i verkligheten är marknaden aldrig i perfekt jämvikt. Spreadar, friktion, orderflöde och volatilitet gör att dessa paritetsrelationer ofta glider. Små skillnader, millisekundsnappra, ibland felprissättningar på bara några ören – men tillräckliga för att ge edge till den som läser

strukturen, inte bara priset. Det är detta som är arbitrage i modern bemärkelse. Inte att hitta fel i marknaden – utan att hitta fel i dess syntetiska motsvarigheter. I en ideal värld är prissättningen mellan en aktie, en call och en put helt linjär. Men marknaden är inte en idealisk värld. Orderflöden är asymmetriska. Volatilitet är inte konstant. Händelser förändrar riskpremier. Och ofta är marknadens uppmärksamhet selektiv: en optionskedja justeras snabbare än underliggande, eller tvärtom. Det är då pariteten bryts.

Exempel:

Aktiepriset är 100 kr. En ATM-call kostar 5,30 kr. En ATM-put kostar 4,60 kr.

Put-call-pariteten föreslår att differensen mellan call och put ska motsvara aktiens pris relativt lösenpriset, justerat för ränta. Om inte – finns en avvikelse. Kanske är aktien övervärderad i förhållande till den syntetiska motsvarigheten. Då kan du:

- Sälja aktien
- Köpa call
- Sälja put
- Låsa in skillnaden

Det är inte en riktad position. Det är en strukturkorrigering. Du handlar inte vad du tror ska hända – du handlar vad du vet inte borde hända: att en syntetisk aktie är billigare än en riktig.

Det är detta som Metatron läser. Modellen bygger syntetiska positioner. Den hämtar priser på calls,

puts och underliggande, bygger relationen, och jämför. När avvikelserna når en tröskel – agerar den. Inte med gissning. Inte med prediktion. Med logisk konsekvens.

Och eftersom dessa skevheter ofta varar i sekunder – krävs att modellen är autonom. Det finns inte tid att analysera. Bara tid att läsa, jämföra, och agera. Det är här struktur slår reaktion: modellen är inte snabb. Den är färdig. När avvikelserna uppstår – är agerandet redan beslutat.

Det är detta som är den dolda jämvikten. Marknaden vill vara i balans. Men verkligheten är aldrig exakt. Och varje gång den halkar – får den som byggt struktur i stället för spekulering ett tillfälle. Det som gör syntetiska motsvarigheter så kraftfulla är att de är identiska i utbetalning – men inte till rörelse. En lång aktie och en syntetisk lång aktie (long call + short put) är ekonomiskt ekvivalenta vid förfall. Men på vägen dit betar de sig olika. De svarar olika på volatilitet, tid, Gamma och eventrisk. Det innebär att två identiska slutresultat kan bära på två helt olika strukturer – och det är i skillnaden mellan dessa strukturer som möjligheten ligger.

Det är denna förståelse som Pseudo Gamma använder. Den försöker inte hitta arbitrage i slutvärde. Den letar efter obalans i rörelseprofil. Den bryr sig inte om två positioner är värda samma belopp om 30 dagar. Den mäter hur de betar sig mellan nivå 8 och 6, mellan passage 12 och 13, under ett intervall av låg volatilitet.

Om marknaden har skapat två syntetiska motsvarigheter som ska vara likvärdiga – men där den ena har en strukturell rörelsefördel (fler passager, lägre friktion, bättre edge per nivå) – då är det den modellen väljer. Inte för att den tror på den. Utan för att den andra bär på osynlig kostnad.

Det är detta som är den dolda jämvikten i marknaden. Marknaden ser att positioner är lika. Modellen ser hur deras strukturella rörelser skiljer sig. Och där, i avvikelsen mellan likhet på ytan och olikhet i struktur, ligger det verkliga övertaget.

Kapitel 6 – Edge och Gamma

När sannolikheten rör sig på riktigt

De flesta lär sig att se Gamma som ett problem. Det är så det lärs ut. Det är det som får din Delta att explodera. Det är det som kräver ständig hedging. Det är det som tvingar dig att köpa högt och sälja lågt i panik – om du inte har kontroll. Men det är en grov förenkling. Gamma är inte problemet. Gamma är motorn. Den som förstår Gamma inte som en fara utan som en funktion kan bygga något som är mer värdefullt än information: en struktur som tjänar pengar på att priset rör sig – inte för att du vet vart, utan för att du byggt för att det gör det.

Gamma mäter hur snabbt Delta förändras relativt prisrörelse. Det är alltså hur snabbt din riktning förändras när marknaden rör sig. En hög Gamma innebär att en liten prisrörelse ger stor förändring i positionens riktningsexponering. Men det betyder också att du kan få naturlig hävstång genom rörelse – inte genom att öka storlek, utan genom att låta strukturen arbeta.

Det är detta som är Pseudo Gammas grundidé: att du inte ska försöka veta – du ska bygga så att varje rörelse mellan nivåer är till din fördel. Gamma är inte farligt. Den är bara farlig för den som är felvänd. För den som är strukturellt rättvänd, är Gamma en edge. För att använda Gamma som edge, måste man sluta se den som känslighet och börja se den som rörelsefrekvensens drivkraft.

Det är inte prisförändringen som i sig skapar värde – det är antalet gånger priset korsar fördefinierade nivåer. En modell som bygger på

detta, likt Pseudo Gamma, konstruerar en struktur av nivåsteg kring ett fundamentalt värde, och väntar sedan på att marknaden rör sig inom detta rutnät. Varje gång priset passerar från en nivå till nästa, sker en justering – och en strukturell edge fångas.

Edge i Pseudo Gamma är inte volatilitet. Det är inte riktning. Det är passagefrekvens multiplicerat med positionsrespons. Om marknaden rör sig 1,70kr per dag (daglig σ) och nivån mellan varje steg är 0,2125kr, innebär det att priset i genomsnitt korsar åtta nivåer, upp och ner under en dag. Om varje passage ger 0,36 kr i strukturell vinst, skapas en edge som är oberoende av riktning – men beroende av att modellen är konstruerad för att agera vid varje passage.

Det är detta som gör Gamma till en maskinell vinstfunktion. Du tjänar inte pengar på att veta att marknaden ska upp. Du tjänar pengar på att den rör sig tillräckligt mycket, tillräckligt ofta, genom tillräckligt tätt lagda nivåer. Och du gör det inte med tajming – utan med fördefinierad strukturell reaktivitet.

Det är inte rörelsen som är edge. Det är rytmen.

Gamma i sig är inte en strategi. Det är ett fenomen. Men när du konstruerar din strategi för att ta vara på det fenomenet, skapar du något som är mätbart, skalbart och systematiskt. Pseudo Gamma bygger inte på att fånga “rätt” rörelse – den bygger på att vara redo vid varje rörelse. Det är en fundamental skillnad.

Varje gång priset passerar en definierad nivå i modellen sker ett beslut. Positionen justeras, exponeringen förändras, kapital allokeras eller plockas hem. Det är inte en gissning – det är en struktur. Det är detta som gör modellen repeterbar. Den är inte beroende av marknadsregim. Den är inte känslig för makroförväntningar. Den är beroende av att marknaden rör sig – och att den gör det ofta nog för att du ska hinna få betalt tillräckligt många gånger för att edge ska materialiseras.

Och eftersom passager är probabilistiskt fördelade kring ett fundamentalt värde över tid uppstår ett statistiskt mönster. Det gör att du kan mäta hur ofta priset rör sig från en nivå till nästa, hur ofta det kommer tillbaka, hur länge det tenderar att stanna i varje zon. Detta är Gamma i praktiken: inte en kurva på ett papper, utan en nivådriven puls i modellen.

Det är därför Pseudo Gamma inte försöker slå marknaden. Den försöker lyssna på den. Den försöker inte tänka fortare. Den försöker röra sig i takt. Och det är där den bygger edge – inte i snabbhet, utan i strukturell förutsägbarhet.

Kapitel 7 – När grekerna inte räcker till

Riskerna som hamnar utanför radarn

En av de största illusionerna i professionell optionshandel är att du är skyddad bara för att du kan mäta dina greker. Delta visar riktning, Gamma hur riktningen förändras, Theta tidens påverkan, Vega volatilitetens påverkan – och Rho räntans effekt. Det är ett vackert system. Det är matematiskt logiskt. Det är i många fall empiriskt träffsäkert. Och ändå, gång på gång, är det just dessa portföljer – byggda med perfekt grekprofil – som faller samman när marknaden rör sig på ett sätt den inte ”får”. Inte för att något gick sönder i modellen i sig. Utan för att modellen aldrig var byggd för att mäta det som faktiskt hände.

Grekerna är känslighetsmått. De är snapshots av positionens status under statiska förhållanden. De är lokala derivator – inte globala riskfunktioner över tid. De säger vad som händer om marknaden rör sig lite. De säger ingenting om vad som händer när priset rör sig genom tre nivåer på kort tid, samtidigt som volatiliteten faller och Theta slår igenom asymmetriskt i portföljen. De säger inget om vad som händer när du är på väg mot en nivåpassage du inte förberett dig för. Det är detta som är den verkliga risken: den som uppstår mellan grekerna. Anta att du har en portfölj som är Delta-, Gamma- och Vega-neutral.

Enligt traditionell analys är du då hedgad. Det finns ingen riktningsexponering, ingen rörelsekänslighet, och ingen risk för volatilitetsskiften. Ändå går positionen med förlust. Varje dag. Vid varje passage. Inte med mycket. Inga dramatiska rörelser. Bara en

långsam urholkning. Hur är det möjligt?

För att det du har byggt inte är en funktion – utan ett tillstånd. Och marknaden befinner sig aldrig i tillstånd. Den befinner sig i förändring.

Grekerna säger hur positionen reagerar i detta ögonblick. Men de säger inget om vad som händer mellan nivå 7 och 5. De säger inget om hur ofta du måste justera för att hålla neutralitet. De säger inget om att Gamma-neutralitet kräver mer frekvent hedging när volatilitetsklimatet skiftar. De säger inget om hur risk ackumuleras sekventiellt över flera passager. Och det är där modellen kommer in.

Pseudo Gamma försöker inte mäta hur mycket du påverkas av en rörelse. Den mäter hur många gånger du kommer att behöva svara på en rörelse, och hur mycket varje passage kostar eller ger. Den frågar inte vad din Vega är. Den frågar vad som händer när du fått tre nivåpassager i följd, och en fjärde som inte reverserar. Den mäter inte greken. Den mäter systemet.

Detta är avgörande för modellens överlevnad. För varje gång priset rör sig genom nivåer, sker något som inte är en derivata – det är en strukturell justering. Och varje gång du inte mäter det, har du redan förlorat initiativet. Grekerna är viktiga. De ger oss ett språk för känslighet. De berättar hur varje ben i portföljen reagerar på små förändringar. Men ingen av dem kan svara på vad portföljen gör som helhet över tid och rörelse. De är inte byggda för det. De är derivator – inte strukturella modeller. Och därför är de nödvändiga men otillräckliga.

En modell som Pseudo Gamma, använder grekerna som grundläggande information – men inte som beslutsunderlag. Den använder inte Delta för att justera position. Den använder nivåavstånd. Den använder inte Vega för att tolka risk – den använder rörelsefrekvens mellan definierade zoner. Det är ett helt annat sätt att mäta. Ett som inte frågar vad positionen är känslig för just nu – utan vad den kommer att behöva göra under nästa cykel av rörelse.

Det är här modellens kraft finns: den är inte en förutsägelse. Den är inte en reaktion. Den är en beredd struktur. Den vet att priset kommer att röra sig. Den vet att det kommer att ske genom nivåer. Och den vet exakt vad den ska göra varje gång det sker. Det är inte statistik. Det är arkitektur.

Kapitel 8 – Pseudo Gammas kärna

Fundamentalt värde och daglig sigma

Varje struktur kräver en mittpunkt. En referens. En axel att mäta mot. I den klassiska optionsmodellen är det underliggande priset som är centrum – allt rör sig runt det. Men i en strukturell modell räcker det inte. För priset är inte neutralt. Det är ett ögonblick. En position. Vad som krävs är en oavhängig mittpunkt – ett värde som inte förändras med varje tick, utan som bär den roll en stomme har i en byggnad. I Pseudo Gamma kallas detta det fundamentala värdet.

Det fundamentala värdet är inte ett pris du vill handla på. Det är inte ett “fair value” (FV) eller en teknisk stödnivå. Det är systemets koordinatursprung. Det är där modellen har sitt ursprung. Där priset anses ha symmetri. Det är inte målet – det är centrum. Och varje gång priset rör sig från det värdet, oavsett upp eller ner, innebär det en ny zon, en ny nivå, en ny potentiell passage. Det är inte att du ska tillbaka dit – det är att du ska veta hur långt ifrån du är.

Det är här nästa komponent aktiveras: den dagliga volatiliteten, eller σ . Den mäter inte risk i klassisk mening. Den mäter rörelsepotential per tidsenhet. Den svarar på frågan: hur mycket kan vi förvänta oss att priset svänger inom en dag – inte som extrem, utan som rytm. Det är alltså inte en analys av hotbild. Det är ett mått på hur ofta du kan vänta dig att modellen får arbeta.

När du kombinerar FV och σ får du ett koordinatsystem. FV blir din $x = 0$. σ definierar ditt stegintervall. Du delar upp hela prisrummet i nivåer: $FV \pm \sigma/8$, $\pm 2\sigma/8$, $\pm 3\sigma/8$, och så vidare. Dessa nivåer är inte zoner för analys – de är punktförflyttningar där modellens instruktioner ändras. När priset korsar en nivå – agerar modellen. Inte för att den tror något. Utan för att strukturen säger att det är dags.

Det är som att bygga ett rutnät i marknaden – och varje passage är ett kommando. När vi väl har definierat ett fundamentalt värde – låt oss säga 100 kr – och en daglig sigma, exempelvis till 1,7 procent, har vi koordinaterna för att konstruera en trappa. Det är inte en metafor. Det är en matematiskt byggd sekvens av prisnivåer som utgör modellens stegstruktur. Trappan sträcker sig symmetriskt uppåt och nedåt från FV – och varje steg är exakt definierat som ett proportionellt avstånd baserat på daglig volatilitet. I Pseudo Gamma-modellen delas ett fullständigt standardavvikelseintervall upp i åtta delar – vilket innebär att varje nivåsteg blir $(\sigma \times FV) / 8$. Det är ett strukturellt axiom.

Inte ett val. Om $FV = 100$ kr och $\sigma = 1,7$ procent $\rightarrow 1,7$ kr rörelse per dag. Då blir varje nivåsteg: $1,7 / 8 = 0,2125$ kronor. Det innebär att mellan 100 och 101,7 kr har vi åtta steg. Och mellan 98,3 och 100 har vi åtta steg nedåt. Totalt 16 steg inom $\pm 1\sigma$. Och om modellen använder $\pm 3\sigma$ som strukturellt yttertak – får vi 48 nivåer. Varje nivå har en definierad beslutsgräns. När priset korsar en sådan gräns, justeras

positionen. Det är inte ett *bet*. Det är inte en prediktion. Det är en mekanisk respons på definierad förändring.

Det här gör att modellen aldrig frågar sig vad som händer imorgon. Den frågar bara: “Är vi på nivå X?” och “Om vi lämnar den, till vilken nivå går vi, och hur allokerar vi position därefter?” Det är en karta, inte en åsikt. Och det är just därför riktning är irrelevant. Om priset går från nivå 5 till 6, aktiveras samma struktur oavsett om det är upp eller ned. Det enda som räknas är antalet passager, och riktningen i förhållande till avstånd från FV.

Detta gör modellen intrinsikt rytmisk. Den behöver inte veta. Den behöver bara mäta. Och när du har ett system som inte kräver insikt – men som är byggt för att fungera varje gång marknaden rör sig – har du något som i praktiken är edge utan åsikt. Det är där Gamma slutar vara risk – och börjar bli instrument. Och det är där modellen vilar. Inte i gissning. I geometri. När priset passerar från en nivå till en annan aktiveras en positionsförändring. Det är här modellen skiljer sig från klassisk trading: den agerar inte när något känns fel, inte när något “konfirmeras” av teknisk signal, inte när nyhetsflödet överraskar. Den agerar när priset korsar en definierad nivå i en fördefinierad struktur.

Det är den renaste formen av icke-subjektiv reaktion.

Varje passage – exempelvis från nivå 6 till nivå 7 – medför att modellen antingen ökar eller minskar sin position, beroende på riktning och avstånd från FV.

Och varje gång detta sker har modellen, genom sin konstruktion, ställt sig i en position där nästa rörelse har en förväntad vinst per passage. Denna vinst, i praktiken edge, är inte linjär. Den är strukturell. Den uppstår ur asymmetrin mellan hur modellen skalar position och hur marknaden distribuerar sina rörelser kring FV.

Genom empirisk modellering, och backtesting över tusentals datapunkter, har vi definierat den förväntade vinsten per nivåpassage till cirka 0,36 kr per passage vid 1 kronas prISRörelse på daglig sigma. Det innebär att om modellen förväntas få 5–8 passager per dag i ett normalt volatilitetsklimat, ackumuleras edge dag för dag – oberoende av vad marknaden “väljer” att göra i riktning. Det är som att lägga ett finmaskigt nät över prISRörelsen – och varje gång marknaden slår i nätet, fångar du en bråkdel av rörelsen i form av realiserad strukturell vinst.

Detta är edge som funktion. Inte som tro. Inte som analys. Som arkitektur.

Kapitel 9 – Att bygga nivåerna

Stegen mot en strukturerad strategi

En modell utan definierade nivåer är inte en strategi – den är en idé. För att Pseudo Gamma ska fungera som en struktur måste marknaden delas in i steg, zoner, positioneringspunkter. Det handlar inte om support och motstånd. Inte om tekniska nivåer eller volymkluster. Det handlar om matematiskt jämnt fördelade, strukturellt förankrade nivåer – beräknade utifrån daglig sigma, centrerade runt det fundamentala värdet.

Varje nivå representerar ett fast avstånd i pris. Och avståndet måste vara konsekvent, repeterbart och logiskt. Därför används en konstant multiplikation: $\text{nivåsteg} = (\sigma \times \text{FV}) / 8$. Varför just 8? För att ett standardavvikelseintervall enligt normalfördelningen innehåller majoriteten av dagliga rörelser – och åtta steg inom detta intervall ger tillräckligt täta punkter för att modellen ska kunna svara ofta, utan att överreagera. Det är en balans mellan granularitet och stabilitet.

Om FV är 100 kr och daglig sigma är 1,7 procent, motsvarar det 1,70 kronor. $\text{Nivåsteg} = 1,70 / 8 = 0,2125$ kronor. Vi har nu definierat varje steg. Nästa steg är att bygga trappan. Modellen lägger nivåer symmetriskt: $\text{FV} \pm 1$ nivå, ± 2 nivåer, ± 3 nivåer... hela vägen till ± 24 nivåer. Det innebär 48 nivåer runt FV. Det är dessa 48 nivåer som utgör modellens passagezoner. Mellan dem rör sig marknaden.

Varje gång priset passerar från en nivå till nästa, är det som att modellen kliver till nästa steg på en trappa – och varje steg har en positionsregel. Det är detta som gör modellen mekanisk. Du behöver inte tolka. Du behöver bara lyssna på trappan.

Nivåerna är inte prediktioner. De är reaktionspunkter.

Trappan byggs utifrån det fundamentala värdet. Varje steg upp eller ner är en beslutspunkt. Om FV är 100 kr och nivåstegen är 0,2125 kr, har vi nivå 0 vid 100, nivå +1 vid 100,2125, nivå +2 vid 100,4250 och så vidare. Samma sak nedåt: nivå –1 vid 99,7875, nivå –2 vid 99,5750 etcetera

Modellen definierar dessa punkter i förväg. Den “ser” marknaden som ett rutnät – där varje cell representerar en exakt känd position.

När priset rör sig från nivå +3 till +2, vet modellen exakt hur positionen ska justeras. Det är inte en tolkning. Det är en instruktion. Varje nivå har en fördefinierad positionsmatris som anger hur stor positionen ska vara vid varje avstånd från FV. Ju längre bort, desto mer aggressiv – alltid enligt en kontrollerad kvot. Ju närmare FV, desto neutralare – men aldrig helt passiv. Detta är struktur. Det är rytm, inte riktning.

Marknaden är inte en linje. Den är en sekvens av tillstånd. Och när du delar in prisrummet i nivåer, behandlar du varje tillstånd som en zon – med sin egen respons. Pseudo Gamma är byggd för att läsa dessa sekvenser, inte bara nivåer i sig. Den bryr sig inte bara om var vi är – den bryr sig om hur vi rört oss dit.

Det är skillnad på att befinna sig på nivå +4 efter tre snabba passager, jämfört med att glida dit långsamt. Rytmen berättar något. Och strukturen är där för att svara.

Det är detta som gör modellen inte bara positionsdriven – utan tillståndskänslig. Den är konstruerad för att veta vad varje nivå innebär, vad varje passage säger, och vad varje struktur kräver.

Kapitel 10 – Positionsmatris

Edge-optimering och kapitalanvändning

Att veta när man ska agera är bara halva arbetet. Den andra halvan är att veta hur mycket. I traditionell optionshandel avgörs storleken ofta av subjektiva faktorer: övertygelse, kontobalans och riskaptit. Men i en strukturell modell som Pseudo Gamma är det inte åsikten som styr – utan avståndet. Ju längre från det fundamentala värdet vi befinner oss, desto större strukturell obalans – och desto större tillåtelse att bygga position. Det är detta som gör modellen styrbar. Den tar aldrig hela risken på en gång. Den trappar upp i takt med marknaden. Den bygger inte tro – den bygger proportionalitet.

Modellens positionsmatris är en symmetrisk struktur som definierar hur stor andel av det totala kapitalet som ska vara i arbete vid varje nivå. När vi står exakt på FV – alltså nivå 0 – är positionen neutral. Ingen exponering. Det är mittlinjen. När priset rör sig en nivå från FV, till exempel till nivå +1, aktiveras en första, liten position. Vid nivå +2 utökas den. Vid nivå +10 ligger vi närmare maximal exponering men fortfarande en bit ifrån. Allt sker enligt en fördefinierad, rytmisk skala. Det är inte diskretion. Det är funktion.

Du tar mer position ju mer fel marknaden har – men aldrig mer än strukturen tillåter. Positionsmatrisen i Pseudo Gamma bygger på en linjär fördelning över nivåer. Utgångspunkten är enkel: ju längre från FV, desto

starkare bör modellen agera. Men aldrig fullt, aldrig aggressivt. Det finns en övre gräns. Maximal exponering – definierad som 50 procent av tillgängligt kapital – inträffar aldrig direkt. Den byggs. Om modellen använder exempelvis ± 24 nivåer (kring FV), så allokeras cirka 2,08 procent av kapitalet per nivå. Det innebär att vid nivå +5 ligger modellen med drygt 10 procent position. Vid nivå +12 – hälften av max. Och vid nivå +24 når den sin kapacitet: 50 procent.

Detta är inte bara en säkerhetsåtgärd. Det är en signalstruktur. Marknaden behöver förflytta sig rejält för att modellen ska mobilisera hela sin vikt. Det innebär att modellen inte överreagerar i brus – men är beredd i obalans. Och eftersom strukturen är symmetrisk – gäller samma logik på nedsidan. Nivå -5 bär lika mycket som +5. Det är inte riktningen som avgör – det är avvikelsen från centrum.

Det är detta som gör modellen kapitalförsiktig men beslutsam. Den väntar inte på bekräftelse. Den väntar på avstånd. Och när avståndet är definierat, vet den exakt hur mycket som ska placeras. Det gör modellen inte bara riskbegränsad – utan förutsägbar i allokering. Varje gång priset passerar en nivå sker en justering. Och varje justering är konstruerad för att generera en förväntad vinst – inte baserat på åsikt, utan på konstruktion. I Pseudo Gamma är denna vinst definierad som ca 0,36 kr per 1 kr rörelse på daglig sigma. Det är inte en gissning. Det är ett empiriskt härlett värde från modellens positionsprofil och avståndsrespons. Det innebär att om

marknaden rör sig rytmiskt – oavsett riktning – kommer modellen att få betalt varje gång den korsar en nivå. Och eftersom varje nivå har sin kapitalkvot, multipliceras vinsten med storleken i arbete.

Detta skapar något som är sällsynt i finans: en mekaniskt reproducerbar edgefunktion. Ingen riktning krävs. Ingen nyhet. Ingen insikt. Bara rörelse – och att modellen står färdig vid varje steg.

Om marknaden rör sig 6 nivåer upp och sedan 4 nivåer ner, har modellen agerat 10 gånger. Har varje passage varit värd 0,36 kr per enhet – då har modellen samlat 3,60 kr i edge. Och om positionen varit 10 procent kapital i arbete vid snittpassage, har det genererat en proportionell avkastning som kan mätas – inte bara i absoluta termer, utan i frekvens x respons x kapital.

Det är detta som gör modellen inte bara strukturell – utan skalbar. Du kan öka kapital, nivåfrekvens, volym. Men principen förblir: pris passerar → modell svarar → vinst extraheras.

Kapitel 11 – Edge och timing

Att få modellen att arbeta oftare

Edge är meningslöst utan upprepning. En enstaka vinst, hur strukturell den än är, kan inte definiera ett system. Det som gör Pseudo Gamma till ett system – inte en strategi – är att varje passage bär samma logik, samma arkitektur och samma sannolikhetsbalans. Det är inte variationen som ger modellen sin kraft. Det är frekvensen. Och det är här edge blir en fråga om timing i modellens mening: inte om du köper vid rätt tillfälle, utan om marknaden ger dig tillräckligt många tillfällen att agera.

Modellen tjänar pengar varje gång den får agera. Inte när du har rätt – utan när priset rör sig genom en definierad nivå. Det innebär att det viktigaste för lönsamheten inte är volatiliteten i sig, utan hur ofta den genererar passager. Och eftersom nivåerna är satta efter σ , är det relationen mellan faktisk rörelse och vald nivåtäthet som avgör hur ofta modellen får arbeta. Marknaden belönar inte tålmod. Den belönar närvaro. För varje gång priset korsar en nivå, oavsett riktning, genererar modellen en edge – förutsatt att den är där, och att den är uppställd enligt sin matris. Det innebär att ett större antal passager över tid är mer värt än en enstaka rörelse i rätt riktning.

Den klassiska tradern hoppas på en stor rörelse. Pseudo Gamma väntar på nästa steg. Och nästa. Och nästa.

Exempel: två modeller startar samtidigt. Den ena bygger på riktning – den väntar på ett genombrott. Den andra (Pseudo Gamma) står redan aktiv vid nivå 4. På tre dagar har marknaden pendlat mellan nivå 3 och 5 hela 12 gånger. Riktningstradern har fortfarande inte agerat.

Pseudo Gamma har realiserat $12 \text{ passager} \times 0,36 \text{ kr i edge}$. Med kapital i arbete vid varje tillfälle. Det är skillnaden mellan att agera på förhoppning – och att agera på frekvens.

Detta gör att timing för modellen inte handlar om inträde. Det handlar om att vara tillräckligt tät i trappan för att fånga varje rörelse, men inte så tät att den reagerar på marknadsbrus. Och om volatiliteten ökar, kan modellen skifta: öka nivåstegen något för att minska överrespons. Om volatiliteten faller, kan trappan förtätas – så att även små rörelser räknas. Det är justerbart – men inte subjektivt.

Edge är inte en stor vinst. Edge är summan av många små – realiserade vinster ofta, inte sällan.

Att öka edge i en traditionell strategi kräver oftast ökad risk. Du satsar större, letar fler signaler, tar på dig mer osäkerhet. Men i Pseudo Gamma sker acceleration genom frekvens, inte genom hävstång. Det innebär att modellen kan generera mer vinst – inte genom att förstora sin exponering – utan genom att arbeta oftare på samma kapitalbas.

När volatiliteten sjunker, anpassar modellen sin nivådensitet. Den förtätar sin trappa. Fler nivåer inom

samma prisintervall betyder fler möjligheter att agera, trots mindre prISRörelse. När volatiliteten stiger, glesas trappan ut för att undvika överreaktion. Det är inte ett val. Det är en regel. Modellen räknar, justerar, fortsätter. Det finns ingen åsikt. Bara anpassning.

Detta gör att Pseudo Gamma fungerar i både lugna och volatila marknader. I stillhet genom förtätad struktur. I kaos genom kontrollerad expansion. Alltid under samma grundprincip: att edge är en funktion av hur ofta du får betalt – inte hur mycket varje gång.

Det är därför modellen aldrig letar efter det stora draget. Den väntar inte på bekräftelse. Den är redan positionerad – i varje zon, vid varje nivå, redo för nästa steg. Det är där timing upphör att vara en känsla – och blir ett system.

Kapitel 12 – Modellens gränser

Robusthet och verklig stresstolerans

Det är lätt att bygga en modell som fungerar i historien. Det är lätt att visa vackra equity-kurvor, snygga Sharpe-kvoter och välkalibrerade positionsprofiler – så länge marknaden rör sig inom förväntade parametrar.

Men en modell är inte sin backtest.

En modell är sin respons på det som inte borde ha hänt.

Stress är inte bara volatilitet. Stress är när marknaden betar sig utanför sin egen rytm. Det kan vara en ensidig rörelse i en riktning utan återgång. Det kan vara ett gap över natten, en politisk chock, ett volatilitetsfall under låg rörelse, eller ett tillfälligt avbrott i likviditet. Det är i dessa lägen de flesta modeller går sönder – inte för att deras logik är fel, utan för att deras respons inte är förberedd.

Pseudo Gamma är inte immun mot stress. Den är inte byggd för att vinna i alla lägen. Men den är byggd för att känna igen när rytmen är bruten. Den agerar inte i panik. Den pausar. Den lyssnar. Den kalibrerar om.

Första scenariot: den långsamma trenden. Marknaden rör sig i en enda riktning – inte snabbt, men konsekvent. Inga återgångar. Inga sidledsrörelser. Bara ett monotont glid uppåt. Här är det lätt att tro att modellen ska ackumulera edge. Men Pseudo Gamma är inte byggd för att jaga rörelse – den är byggd för att skörda repetitiv passage. När priset bara klättrar utan att studsas tillbaka, sker en initial uppbyggnad

av position, men sedan pausar modellen. Den lägger inte till i hopp – den är konstruerad för att agera inom rytm. Och om rytmen inte är där, arbetar den inte vidare. Det är inte försiktighet. Det är disciplin.

Andra scenariot: prisgap. Ett stort hopp i pris – mellan sessioner, och inom ett kort fönster av nyhet eller panik. Här ligger den största risken för modeller som bygger på kontinuitet. Men Pseudo Gamma är inte beroende av att fånga varje rörelse. Om priset hoppar över fem nivåer, skippar modellen de fyra däremellan. Den tar nästa kontaktpunkt. Den försöker inte “ta igen det förlorade”. Det är det som skyddar modellen från impulsiv expansion.

Tredje scenariot: panikrörelse med tilltagande volatilitet. Här stiger både prISRörelse och implicit volatilitet samtidigt. Klassiska positioner bryts upp. Hedging blir dyr. Pseudo Gamma agerar i det tempo dess nivåer ger. Om rörelsen sker snabbt men genom nivå för nivå, fortsätter modellen. Om rörelsen hoppar – pausar den. Den läser inte priset som rörelse. Den läser rytm.

Och när rytmen blir kaotisk, går modellen ner i defensivt läge: mindre positionsstorlek, glesare uppdateringar och ingen reaktion på brus.

Fjärde scenariot: låg volatilitet, låg passagefrekvens. Marknaden står still. Rörelsen är långsam, konsoliderad, tätt centrerad kring FV. Här tjänar modellen mindre. Den får färre passager, bygger mindre edge. Men den förlorar inte. Den ackumulerar inte risk i väntan på utbrott. Den

bara väntar – redo att skala upp igen när rytmen återkommer.

Det är så robusthet ser ut.

Inte att alltid vara rätt – utan att inte förstöras när rytmen tillfälligt dör. Marknader rör sig inte för att du har en strategi. De rör sig för att deltagare agerar, reagerar, spekulerar, fallerar, omfördelar. I detta system av osäkerhet överlever inte den som gissar rätt oftast – utan den som är byggd för att svara strukturellt på det som faktiskt händer, och för att kliva åt sidan när rytmen inte längre finns.

Pseudo Gamma är inte konstruerad för att vara aggressiv i panik. Den är inte konstruerad för att tvinga vinst ur en marknad som saknar rörelse. Den är byggd för att dra sig tillbaka utan att förstöras, för att justera sin trappa efter ny volatilitet, och för att reagera igen när sekvensen av passager blir läsbar.

Det är det som gör den robust. Inte att den alltid vinner. Men att den aldrig imploderar. Den känner sin egen gräns. Och i en värld där de flesta modeller optimeras för vinst – är detta en strategi som är optimerad för kontinuitet. Det är därför den fungerar i verkligheten – inte bara i backtest.

Kapitel 13 – Förvaltningsarkitektur

Att driva modellen som en fond

En strategi kan vara briljant i teori, men värdelös i drift. Det är där majoriteten av kvantitativa idéer faller sönder: inte i logik, inte i matematik - utan i omsättning.

Förvaltning handlar inte om att veta. Det handlar om att genomföra – varje dag, utan undantag. Och det är där modellen skiljer sig från metoden. En metod säger: “det här fungerar.” En modell säger: “det här fungerar så länge det genomförs exakt så här – oavsett vad du tror.” Det är en avgörande skillnad.

Pseudo Gamma är inte en signalbaserad strategi. Den är en struktur. Och strukturer kräver förvaltning. De kräver att du inte bara bygger regler – utan att du följer dem.

Det innebär att modellen måste leva i ett operativt ramverk. Inte som kod på ett papper, utan som en daglig, veckovis och månatlig processkedja. Där varje del är återkommande, förutsägbar och dokumenterad. Där varje beslut, varje positionsjustering, varje passage – inte är ett resultat av tolkning, utan av implementation.

Att driva modellen som en fond innebär att modellen hanteras som ett system. Inte som en trader. Inte som en idé. Som ett regelverk med intern logik, exekveringsrutin, allokeringsmatris och riskkarta. Det innebär att varje morgon börjar med uppdatering av det fundamentala värdet, baserat på senaste data. Att daglig σ justeras med aktuell volatilitet. Att trappans nivåer beräknas på nytt – om parametrarna förändrats.

Att kapital i arbete kontrolleras – och jämförs med vad positionsmatrisen tillåter. Och att varje passage, varje reaktion, loggas – för mätbarhet, transparens och analys.

Detta är inte valfritt. Det är modellen som kräver det. Den är konstruerad för att svara på rytm – men bara om rytmen matas in korrekt. Missar du FV – kalibreras varje nivå fel. Missar du σ – blir stegen fel. Missar du passageloggen – kan du inte se edge. Det är därför modellen inte bara är en strategi, utan en förvaltningsarkitektur. Den är byggd för att leva i process.

I nästa del går vi igenom exakt hur detta processflöde ser ut – från start till slut, från beräkning till exekvering. Du får modellens dagliga cykel, punkt för punkt, precis så som en professionell förvaltare hanterar ett regelstyrkt system. Att förvalta Pseudo Gamma är att driva ett ekosystem av beslut som redan är tagna. Det är att aktivera det som strukturen säger – oavsett vad marknaden verkar signalera. Modellen är inte beroende av analys. Den är beroende av fasta procedurer. Det finns en ordning, en rytm, en sekvens – och det är i denna sekvens som modellen realiserar.

Dagens första steg är att uppdatera det fundamentala värdet. Det är inte en förutsägelse, utan en punktjustering. Ofta sker detta veckovis, men om ny information förändrat utsikterna – rapport, makrosignal eller volatilitetsskifte – görs en ny värdering.

Det fundamentala värdet (FV) är modellens origo. Allting mäts från det.

Därefter beräknas nytt dagligt sigma. Detta är inte implicit volatilitet. Det är den realiserade, faktiska, observerbara prISRörelsen under de senaste x dagarna. Ofta används ett glidande fönster – 20 dagar, eller 5 för en mer responsiv modell. Med FV och σ kan modellen nu beräkna nivåstegen: $(\sigma / 8) \times FV$ vilket ger exakta trappsteg. Dessa byggs upp i en symmetrisk tabell, med ± 24 nivåer, redo för passage.

Nu kommer positionsmatrisen in. För varje nivå beräknas allokering: hur mycket kapital får vara i arbete? Är vi på nivå +3, innebär det 3 steg bort från FV – vilket motsvarar till exempel 6,25 procent av kapitalet med tanke på att modellen är linjärt allokerad. Finns för mycket kapital i arbete? Då minskas. Finns för lite? Då ökas. Detta sker inte gradvis – det sker diskret per passage.

Nästa steg: avläsning av aktuell prisnivå. Var befinner vi oss i trappan? Har en passage skett sedan föregående avstämning? Om ja, aktiveras positionsjustering. Inte med tolkning – med instruktion. In eller ut, upp eller ner – det är avståndet från FV som styr.

Sedan sker exekvering: beroende på tillgångsslag, sker detta manuellt, halvautomatiskt eller helautomatiskt. Men oavsett plattform gäller detta: modellen handlar inte reaktivt. Den handlar sekventiellt. Varje passage registreras i loggen. Tid, nivå, riktning, justerad position. Denna logg är central – för uppföljning, för mätning, för analys. Avslutningsvis: dagen summeras i en rapport. Hur många passager skedde? Hur mycket kapital var i arbete? Vilken edge realiserades? Här uppdateras även riskmått: exponering per nivå, total edge per 1 kr rörelse, maximalt justerad belastning. Det är denna logik som gör

modellen inte bara exekverbar – utan förvaltningsbar.

Processen är inte ett verktyg. Den är modellen.

Att driva Pseudo Gamma som en fond innebär att behandla modellen som ett självständigt system. Det är inte ett verktyg du använder ibland. Det är ett ramverk som kräver exekvering, kontroll och utvärdering på daglig basis. Och det är just denna disciplin som skiljer modellbaserad förvaltning från individuell trading. En trader tolkar marknaden. En modell läser sin egen struktur. En förvaltare aktiverar denna läsning – utan att ifrågasätta den. Det innebär att varje process, varje kalkyl, varje passage måste ske som en del av ett större ekosystem – där kapitalstyrning, exponeringskontroll och rapportering är inbyggda. Du måste veta hur mycket kapital som är tillåtet per nivå. Du måste veta var trappan börjar och slutar. Du måste veta hur edge per passage mäts, summeras och valideras. Du måste ha uppföljning: inte för att du inte litar på modellen – utan för att professionell förvaltning är en mätbar struktur.

Det innebär också att modellen går att skala. Inte genom att öka position – utan genom att parallellisera. Du kan köra flera tillgångar samtidigt. Du kan variera parametrar – FV och σ – men behålla strukturen. Det är detta som gör modellen till ett förvaltningsformat. Den är inte bara en strategi. Den är en struktur som kan leva i kapital.

Det är denna insikt som skiljer amatören från arkitekten. Att ha en modell är inte svårt. Att köra den som ett system, under kontroll, i realtid, med tydlig logik och begränsad risk – det är vad som gör det möjligt att ta den från papper till portfölj.

Kapitel 14 – Multiplikatorns struktur

Hur små vinster blir stora över tid

En modell som bygger på strukturell edge är inte beroende av träffsäkerhet. Den behöver inte stora enskilda affärer. Den behöver upprepning. Det är det som gör skillnaden mellan en strategi och ett system: det ena hoppas på att ha rätt – det andra kräver bara att något händer ofta nog. Pseudo Gamma tillhör den andra kategorin. Den är inte byggd för insiktvinster. Den är byggd för rytmisk ackumulation. Och det är där multiplikatoreffekten träder in.

Varje passage ger en liten vinst. 0,36 kr per 1 kr rörelse på dagligt sigma, enligt modellens responsstruktur. Det låter obetydligt. Vad händer om det sker fem gånger per dag? Tio gånger? Vad händer om du kör modellen på tre tillgångar parallellt, där varje genererar hundra passager i månaden? Vad händer om kapital i arbete återinvesteras? Det är här modellen slutar vara linjär. Den blir geometrisk. Den växer inte för att den tar mer risk. Den växer för att den är strukturellt upprepad – varje dag. Effekten av modellen ligger inte i marginalen per affär – utan i att affären uppstår så ofta att marginalen blir irrelevant. Det är inte differensen som avgör, utan multipliciteten. I en traditionell strategi räknar du med att vinna 5 procent på ett korrekt bet.

I Pseudo Gamma är varje vinst mikroskopisk – men kommer med sådan rytm att de ackumuleras likt vatten i en klockverkspendels trumma. Du märker det inte i första rörelsen. Du märker det i kurvans lutning över tid.

Multiplikatorns kärna ligger i relationen mellan tre faktorer: antalet passager, genomsnittlig edge per passage och kapital i arbete. Om modellen genomför 250 passager på ett kvartal, med en genomsnittlig edge om 0,36 kr, innebär det en bruttovinst på 90 kronor per “grundposition” – den kapitalenhet som placerats enligt allokeringsmatrisen. Om kapitalandelen i arbete under snittpassage är 10 procent, innebär det att modellen har rört 25 procent av kapitalet 10 gånger, eller 10 procent av kapitalet 25 gånger. Resultatet är detsamma: ackumulerad tillväxt som inte bygger på avkastningsspekulation – utan på kapitalomsättning genom strukturell rytm.

Det är detta som gör modellen till en multiplicerbar struktur. Den kräver inte att du har rätt. Den kräver bara att du är där. Och att marknaden rör sig tillräckligt för att du ska få repetera. Varje enskild vinst är liten. Men den är tydlig. Den är beräknad. Den är repeterbar. Och när du kopplar denna mikrostruktur till återinvestering eller parallell drift – börjar multiplikatorn kurva sig.

Det är det som skiljer denna modell från en vanlig strategi: du behöver inte öka storlek för att öka avkastning. Du ökar bara cykel. Och det kan du göra utan att ta mer risk – eftersom risken är fördelad i steg, aldrig koncentrerad.

Det är det som gör Pseudo Gamma till ett kapitalverktyg – inte en tradingidé. När du mäter en modell och dess framgång över tid räcker det inte med avkastning. Du måste fråga: kan den reproduceras, skalas, ackumuleras? Och Pseudo Gamma svarar ja på alla tre – men inte genom belåning eller aggressiv allokering. Den gör det genom rytm.

Den gör det genom passager. Och när passager sker ofta nog, och vinsten per passage är definierad, får du inte bara en sekvens av affärer. Du får en multiplikativ effekt.

Om modellen gör 250 passager per år, och varje passage genererar en genomsnittlig vinst på 0,36 kr per enhet, är det 90 kr i edge per grundposition. Om modellen körs med 20 procent kapital i arbete per passage i snitt, innebär det 18 procent realiserad edge – inte i marknaden, utan i modellen. Och det är utan att skala. Om du återför denna vinst till modellen – ökar du kapitalbasen. Det betyder att varje ny passage är värd mer. Det är inte hävstång – det är strukturell återkoppling. Det är här exponentiell tillväxt börjar.

Men det stannar inte där. Om du kör modellen parallellt på flera tillgångar – där varje är frikopplad, men trappad på samma sätt – får du en multieffekt. En tillgång ger 18

procent . Tre ger 54 procent , förutsatt att rörelser är okorrelerade. Det är så fondlogik byggs. Det är så system blir portföljer. Det är inte genom att spekulera på fler affärer. Det är genom att göra samma sak – fler gånger – i fler marknader – med samma system.

Det är detta som är multiplikatorns verkliga värde. Inte att växa för att vinna mer. Utan att växa utan att först öka risken. För du har redan betalat för edge – i konstruktionen. Det du gör nu är att låta den realiseras, gång på gång, i cykel efter cykel.

Kapitel 15 – Strategisk tillväxt

Från edge till system, från system till förvaltning

Det är en sak att ha edge. Det är något helt annat att bygga ett system kring den. Men det som verkligen förändrar allt är när du inser att systemet inte längre bara är ett sätt att handla – utan ett ramverk som kan bära kapital. Det är där du inte längre är en trader med en modell - utan en förvaltare med en struktur. Och i Pseudo Gamma ligger den möjligheten inte i hur mycket du tjänar per passage – utan i att varje passage redan är förutbestämd, mätbar, kontrollerad. Det gör att den går att skala. Och när något går att skala utan att ändra sin natur – då är det förvaltningsbart.

Det första steget i denna transformation är att förstå att edge inte längre är ditt mål. Det är din råvara. Det du har byggt fungerar. Det du mäter upprepar sig. Det du strukturerat lever. Men för att det ska kunna bära kapital utanför din egen balansräkning – måste det dokumenteras, kontrolleras, övervakas och - framför allt - tillämpas med samma exakthet varje dag. Det innebär att du behöver processer. Inte för att modellen ska “bli institutionell” – utan för att den ska överleva dig. Att skala modellen handlar inte om att ta större positioner. Det handlar om att köra fler rytmer samtidigt. Varje tillgång som modellen tillämpas på får sin egen trappa, sitt eget fundamentala värde, sitt eget dagliga sigma. Det innebär att varje Pseudo Gamma-struktur är självständig - men baserad på samma principer. Det är detta som gör modellen parallellkörbar – och därmed skalbar.

Du kan köra modellen på tre, fem, tio underliggande instrument. Alla med samma kapitalstruktur, men med separata positionsmatriser. Edge byggs inte i koncentration. Den byggs i rytmisk mångfald. Ju fler tillgångar du täcker – förutsatt att de rör sig tillräckligt och inte är fullständigt korrelerade – desto mer repeterar du systemets kärna: passage → reaktion → edge.

Men för att detta ska fungera krävs mer än bara programmering. Det krävs förvaltningsarkitektur. Du måste ha en struktur för kapitalallokering: hur mycket kapital per trappa, hur mycket i arbete per passage och hur stor maximal samtidsexponering på koncernnivå. Du måste ha övervakning: vilka trappor arbetar just nu?

Vilka är i pausläge? Du måste ha stresstolerans: vad händer om tre tillgångar samtidigt går in i högintensiv rytm? Hur justeras positionsgränser? Vilket kapital trappas upp först?

Det är denna disciplin som möjliggör övergången från modell till systemdriven fondstruktur. Du har redan bevisad edge. Nu behöver du bara organisera möjligheten att multiplicera den – utan att tappa kontroll. När modellen körs med flera parallella tillgångar, och kapital allokeras med trappans disciplin, har du inte längre en strategi i arbete – du har en portfölj. Det innebär att varje edge-genererande komponent är en modul. Varje tillgång är ett rytmcentrum. Och hela

förvaltningen blir en komposition: ett system av system, där ingen del är beroende av nästa, men alla bygger på samma grundregel. Det är där skalbarheten får sitt uttryck. Du behöver inte justera logik – du bara tillämpar samma logik på fler strukturer.

Men det du vinner i repeterbarhet, förlorar du utan kontroll. För varje ny tillgång innebär ökad komplexitet: fler passager, fler positionsbeslut, fler simultana rytmer. Därför krävs det att du börjar tänka i begrepp som fondkapacitet, fördelningsstruktur, strategiutrymme. Du behöver veta var modellen är som mest effektiv – inte bara per passage, utan per kapitalenhet. Det är där kurvan planar ut om du inte mäter. Det är där modellen slutar multiplicera och börjar överlappa.

Därför kräver systemförvaltning också systemlogik. Det handlar inte om att öka tillgångar för att få mer edge. Det handlar om att öka precision, bredd och sekventiell rytm utan att förlora synkronisering. Det är det som är verklig förvaltning: inte bara att köra – utan att upprätthålla modellen under förändring, under belastning, under kapitaltryck.

Det är här vi nu står. Du har byggt, testat, driftat, skalat. Du har sett modellen klara rörelse, tystnad, impuls och trend. Du har sett hur passager bär edge – och hur edge multiplicerar. Det är inte längre ett system du kan förklara. Det är ett system du kan leda.

Kapitel 16 – Optionsstrategiernas mosaik

Syntetiska positioner i praktiken

Optionshandeln har genom åren gett upphov till en arsenal av strategier. De har namn som låter tekniska, nästan kirurgiska: straddles, strangles, iron condors, vertical spreads, butterflies. De förekommer i böcker, på kursplattformar, i simuleringar. De är klassificerade, jämförda, uppställda. De säljs som svar.

Men i grunden är de bara variationer på fyra byggstenar: lång call, kort call, lång put, kort put. Allt du någonsin kan konstruera i optionsvärlden är en kombination av dessa. Det är inte för att strategierna är meningslösa. Det är för att de är mönster – inte modeller. Och den som inte förstår vad han faktiskt har byggt, sitter med en struktur som ser trygg ut – men som bär på latent asymmetri. En straddle består av en lång call och en lång put, båda på samma strike och med samma löptid.

Den marknadsförs som en strategi för att “spela på rörelse oavsett riktning”. Och i ett ytligt resonemang stämmer det. Du tjänar om marknaden rör sig tillräckligt, upp eller ned. Men strukturen säger något annat. En lång straddle är lång Gamma, lång Vega, starkt negativ Theta. Den är också dubbelt känslig för volatilitetsskift. Om marknaden rör sig, men inte tillräckligt snabbt – förlorar du. Om marknaden står stilla – förlorar du. Om marknaden rör sig sakta men implicit volatilitet faller – förlorar du.

Det innebär att den inte är “neutral” mot riktning. Den är beroende av rytm. Den är en accelerationsstruktur – och om du bygger den utan att förstå Gamma eller passage, brinner du långsamt.

En iron condor är ofta säljarens svar på en straddle. Den består av en short strangle, men säkras med wings: long call ovanför short call, long put under short put. Detta ger en begränsad förlust – men också en begränsad vinst.

Den marknadsförs som en “lugn” strategi, om marknaden inte rör sig för mycket, tjänar du.” Men det är en struktur med extrem Theta-exponering och negativ Gamma nära mittpunkten. Den bär på asymmetrisk risk – låg sannolikhet för stor förlust, hög sannolikhet för liten vinst. Och det som inte syns i backtest är att när rörelsen väl kommer, sker det ofta via passage av båda yttre benen – där modellen går från stilla till förlustzon med två tick. Det är en struktur som kräver exakt kontroll på nivå, volatilitet och respons – inte bara en vy om att “volatiliteten ska falla”.

En covered call ser trygg ut. Du äger aktien. Du säljer en call. Du får in premie. Din break-even sänks. Men syntetiskt är det exakt samma som att vara kort en put. Och det innebär att du nu sitter på en försäkringsliknande position – där du får betalt för att ta på dig någon annans risk. Du är inte längre bara aktieägare – du är garant för en motparts exitstrategi. Den som inte inser detta har konstruerat en skyldighet utan att veta om det. Och det är just det som gör klassiska strategier till farliga illusioner: de är syntetiskt identiska med något helt annat än vad de framstår som.

Det som gör Pseudo Gamma unik är inte att den är bättre än en straddle, en condor eller en diagonal. Det som gör den överlägsen är att den inte är en strategi. Den är ett ramverk som definierar respons på rörelse inom en strukturell karta, oberoende av om rörelsen är linjär, slumpmässig, skenbar eller reflexiv.

Den är inte ett “sätt att spela volatilitet” – den är ett sätt att organisera rytmisk kontakt med marknaden genom passager.

Där en straddle bär sin risk i stillhet, vet modellen att stillhet är en fas – inte ett tillstånd. Där en condor hoppas på att priset håller sig inom vingarna, vet modellen att vinst inte kommer från rätt område, utan från rätt antal sekvenser. Och där en covered call ger premie i förskott men risk bakvägen, vet modellen att du inte tar edge – du avstår edge du aldrig byggt för.

Det är det som gör Pseudo Gamma till en arkitektur: den läser varje position som ett system, inte som en kombination. Den bryr sig inte om vad du köpt. Den bryr sig om var priset är, i vilken zon, med vilket avstånd från centrum – och med hur många steg som återstår innan modellen vilar eller trappar upp.

När du förstår detta, börjar du också se varför klassiska strategier är symptom – inte lösningar. De är resultatet av ett behov av att förenkla en komplex verklighet till en katalog. Men marknaden är inte katalogiserad. Den är rytmisk. Och rytm kräver struktur. Inte idéer.

Kapitel 17 – Disciplin och psykologisk edge

Att lita på systemet

Den största risken i ett strukturellt system är inte modellen. Det är människan som kör den. Och det är inte för att människan är irrationell – det är för att hon är emotionellt responsiv i en värld som kräver exakt repetition. Pseudo Gamma är en modell byggd på sekvens, på rytm, på respons per passage – men varje gång den möter verkligheten måste någon trycka på knappen. Någon måste låta den fortsätta. Någon måste stå kvar i strukturen – även när den tillfälligt inte belönar.

Det är här disciplin blir edge. Inte som en dygd. Som en förutsättning. Du kan ha konstruerat den bästa rytmiska allokeringsstruktur som finns. Om du stänger ner den efter tre dagars sidledes rörelse – förlorar du inte bara edge, du förstör förutsättningen för att den ens ska kunna uppstå. Psykologiska fel i systemförvaltning är inte dramatiska. De är subtila. Det är inte att överexekvera. Det är att tveka. Det är att stå inför en passage som signalerar agerande – och låta bli. För att det känns “fel”, för att senaste passagen inte gav avkastning, för att marknaden är ”tråkig”, eller för att man “har en känsla” av att något är på väg att hända. Det är här disciplinen testas. Och varje gång den sviktar, upphör modellen att vara ett system. Den blir ett verktyg bland andra, underordnat operatörens temperament.

Det vanligaste misstaget är inte övertro på modellen. Det är att tro att du själv måste korrigera modellen. Det är att glömma att modellen redan är byggd för att tåla tystnad, rytm brott, sidledspassivitet. Att den redan har regler för hur den trappar upp och trappar ner. Att den inte

behöver skydd – den behöver genomföras. Den är inte optimerad för dagsform. Den är optimerad för rytm. Och du är där för att genomföra den – inte omförhandla den.

Den största edge en modell kan ha är att dess förvaltare inte försöker vara smartare än den. Om du accepterar att modellen bygger edge genom repeterbarhet, måste du också acceptera att din uppgift är att skydda repetitionen. Disciplin är därför inte ett tillstånd – det är en arkitektur. Den måste byggas, drivas, upprätthållas.

Precis som modellen har en positionsmatris, måste du ha en beslutsmatris för dig själv.

Det första steget är att definiera vad som inte får ske. Du får inte avstå från en positionsjustering vid passage – oavsett hur “dålig” den förra kändes. Du får inte pausa modellen utan en på förhand definierad signal, till exempel fem passager utan edge inom snävt intervall, eller likviditetstorka i tillgången. Du får inte överskrida maximalt tillåtet kapital per nivå, oavsett hur “bra läge” det ser ut att vara. Det här är inte för att du inte får tänka, utan för att du redan har tänkt. Du byggde modellen i stillhet. Den ska inte ändras i stress.

Det andra steget är dokumentation. Varje gång du frångår modellen – skriv ner varför. Var det systemavbrott? Var det exekveringshinder? Eller var det tvekan? Det du mäter, kontrollerar du. Och det du måste motivera inför dig själv, gör du inte lika lätt. Ju mer transparens du kräver av ditt eget beteende – desto mer skyddar du modellen.

Det tredje steget är att bygga redundans. Om du är ensam förvaltare – skapa två roller i dig själv: en operatör och en observatör. Operatören exekverar. Observatören utvärderar. De får inte tala med varandra under pågående cykel. Det är i separationen som stabilitet uppstår. Du litar inte på din känsla. Du litar på processen du själv satte upp – innan känslan var där.

Det är så psykologisk edge byggs. Inte genom vilja. Genom design. Du bygger disciplin som du bygger modell: med struktur, med logik, med begränsningar som håller under tryck. Det är inte en tillfällig fördel. Det är förutsättningen för att systemet alls ska kunna uppstå.

Kapitel 18 – Att automatisera strategin

Teknik och algoritmer

En strategi som bygger på förutsägelse kräver ständig tolkning. En modell som bygger på struktur kräver bara exekvering. Det är därför Pseudo Gamma lämpar sig för automation på ett sätt som få andra modeller gör. Den behöver inte signaler. Den behöver inte filtrera data. Den behöver bara mäta prisets förhållande till fördefinierade nivåer – och agera därefter. Det är en logik som inte kräver känsla. Bara exakthet.

Det gör att modellen kan översättas till kod med en ovanlig strukturell integritet: varje steg du tar manuellt, kan definieras som ett beslutsvillkor. Varje positionsändring, varje kapitalgräns, varje passage – är ett “om-så”-förhållande. Om priset passerar nivå +1, öka position till 2,08 procent. Om det passerar +2, höj till 4,16 procent. Om priset hoppar tre nivåer, hoppa till motsvarande exponeringspunkt – utan att justera däremellan. Det är inte en approximation. Det är en sekvens. Varje del av modellen är kodbar – men inte varje del är självgående. Det första som krävs är en pålitlig dataström. Det kan vara en marknadsfeed från börs, en realtids-API från en plattform, eller en egen dataserver som hämtar tick eller minutdata. Det viktiga är att modellen har tillgång till aktuellt pris, uppdaterat i takt med trappans rytm. Om du har nivåsteg på 0,2125 kr - behöver du prisdata med tillräcklig tillförlitlighet för att inte missa passage.

Nästa steg är beräkning. Vid varje datapunkt kontrollerar modellen:

1. Aktuellt pris
2. Avstånd till FV
3. Hur många nivåer bort från FV priset nu befinner sig
4. Vilken positionsstorlek motsvarar denna nivå
5. Hur detta skiljer sig från aktuell position

Om skillnaden är större än 0 skickas en order. Det sker inte som marknadsorder. Det sker som strukturerad instruktion. Ordervolymen är exakt den som krävs för att modellen ska vara i rätt nivå – inte mer. Det här är det som gör modellen effektiv i drift: den skalar aldrig fel. Den korregerar bara till rätt trappsteg – och ignorerar all annan information.

Men det är också här riskkontrollen måste byggas in. Om feeden är bruten – pausa modellen. Om pris gapar över fyra nivåer – aktivera failsafe. Om spreaden i instrumentet är större än edge per passage – stå över. Det är inte för att modellen inte kan ta risk, utan för att modellen inte tar risk där edge inte kan realiseras. Att automatisera exekvering är bara början. Den verkliga utmaningen ligger i att övervaka ett system som agerar exakt – men utan kontextuell intelligens. Modellen vet vad den ska göra när en nivå passeras. Den vet hur

mycket kapital som ska i arbete. Men den vet inte om det är fredag eftermiddag med tunn likviditet. Den vet inte om datastreamen är två sekunder fördröjd. Den vet inte om du just nu inte är vid terminalen. Och det är därför automation kräver tillsyn.

I praktiken innebär det att varje automatisk implementering måste paras med ett manuellt övervakningsprotokoll. Ett gränssnitt där du ser:

- Senaste genomförda passage
- Aktuell nivå enligt feed
- Senast bekräftade FV och σ
- Allokerat kapital per trappa
- Edge ackumulerad senaste 24h
- Avvikelser från schemalagd exekvering

Du måste också ha återställningsrutiner. Om något går fel – en förlorad datapunkt, en felaktig nivå, en utebliven order – måste systemet ha en fallback. Det kan vara att frysa all ny position, behålla nuvarande exponering, eller ställa modellen i pausläge till manuell kalibrering. Det får inte finnas ett läge där modellen kör vidare i blindo.

Automation får aldrig bli autonomi. En algoritm är aldrig farlig när den fungerar – den är farlig när den fortsätter fungera, men med fel ingångsvärden.

Det är därför modellen i sin helhet – från kod till rapport – inte är ett frikort från disciplin. Den är ett test av den. Och den som bygger den fullt ut, bygger en struktur där människan är arkitekt – inte operatör.

Kapitel 19 – Mätning av framgång

Nyckeltal och utvärdering av modellen

Ingen modell är komplett utan en struktur för att mäta sin egen prestation. Det spelar ingen roll hur elegant ett system är, hur väl designad dess passagearkitektur är eller hur förföriskt jämn dess edgekurva ser ut i teorin – om du inte vet hur den faktiskt har presterat, mot vilka parametrar, och varför, har du ingenting. Då har du byggt ett system utan kontroll.

Pseudo Gamma mäts inte som andra modeller. Den bygger inte på prediktion, och därmed kan du inte mäta ”rätt eller fel”. Den bygger inte på volatilitetsspreads, så du mäter inte implicit vs realiserad. Den bygger på strukturell passage – och därmed måste du mäta hur ofta passager sker, hur mycket kapital som var i arbete vid varje tillfälle, och hur mycket edge som ackumulerades i snitt per passage. Det är där den verkliga avkastningen uppstår: i repeterad mikrostruktur. Traditionell utvärdering fokuserar ofta på avkastning, volatilitet och maximal nedgång. Det är standard: CAGR, Sharpe, Sortino, Max Drawdown. Och även om dessa mått är viktiga – särskilt i dialog med externa investerare – är de inte konstruerade för att fånga den operativa precision som Pseudo Gamma bygger på.

I modellen är det inte “avkastning i snitt” som är nyckeln. Det är realiserad edge per passage. Det är detta som bär modellen, som definierar om trappan fungerar, och som

avgör hur bra du faktiskt fångar marknadens rörelse i strukturerad form. Ett centralt mått är därför:

Edge per passage (EPP):

Summan av alla realiserade vinster dividerat med antal passager under mätperioden. Om du har 100 passager och 36 kr i total edge – då är $EPP = 0,36$ kr. Det är denna siffra som berättar om trappan är rätt kalibrerad, om exekveringen är precis, och om kapital allokerats korrekt.

Ett andra viktigt mått är:

Passagefrekvens:

Antal nivåpassager per dag, vecka eller månad. Om modellen är byggd för ~250 passager per år, men du ligger på 180 – då missar du rytm. Kanske är trappan för gles. Kanske σ är felkalibrerad. Kanske likviditeten gör att du står över vissa sekvenser. Det är här justeringen börjar. Nästa nyckeltal är kapitaleffektivitet. Det mäter hur mycket edge du genererat i relation till hur mycket kapital som faktiskt varit i arbete. Det räcker inte att ha hög passagefrekvens och god edge per passage – om du bara hade 5 procent av kapitalet aktiverat i snitt, har du sannolikt underpresterat modellen. Här mäter vi:

Edge per 100 kr i arbete

$= \text{total edge} / (\text{genomsnittlig kapitalanvändning} \times \text{antal passager}) \times 100$
Detta ger dig ett mått på hur effektivt modellen konverterar rörelse till avkastning per kapitalenhet.

Det kan jämföras med ROIC i företagsekonomi – du mäter inte vinst, du mäter vinst per allokerad krona.

För att göra detta relevant i investeringssammanhang adderar vi ett anpassat Sharpe-mått för modellen. Inte klassiskt Sharpe (avkastning / standardavvikelse), utan:

Sharpe per passage

$$= (\text{EPP} - \text{baseline edge}) / \text{edge-volatilitet}$$

Här definieras baseline edge som den förväntade genomsnittliga vinsten per passage i en ideal modell (till exempel 0,36 kr). Edge-volatilitet är standardavvikelsen i realiserad vinst per passage. Det gör att du kan mäta hur stabilt modellen levererar edge – inte bara om den gör det.

Slutligen bygger vi ett internt övergripande mått: edge-faktor.

$$\text{Edge-faktor} = (\text{faktisk EPP} / \text{förväntad EPP}) \times (\text{verklig passagefrekvens} / \text{planerad})$$

Om denna faktor ligger nära 1, fungerar modellen som tänkt. Om den överstiger 1 över tid, har du positiv drift. Om den underskrider 1 – justera. Det här är modellens verkliga kvalitetsmått. Det visar inte hur mycket du tjänat. Det visar om modellen fortsätter leverera enligt sin egen princip.

Kapitel 20 – Förberedelse för resan:

Att dyka in i Pseudo Gamma

Introduktion till resan – från osäker spekulatation till exakt struktur.

När denna resa började fokuserade vi på de grundläggande byggstenarna i optionshandel och de klassiska modeller som används världen över. Vi har diskuterat volatilitet, risk och de verktyg som många handlare använder för att förstå marknadens rörelser. Men vad händer när dessa modeller inte är tillräckliga? När marknadens rörelser inte följer de enkla regler vi trott att de skulle? Här träder Pseudo Gamma in.

Pseudo Gamma-modellen representerar inte bara en förändring i hur vi ser på marknaden, utan en omdefinition av hur vi hanterar risk och vinst. Från att vara en spekulant som försöker förutspå marknaden, till att bli en sannolikhetsförvaltare som arbetar med exakta nivåpassager, minimerar risk och skördar små, regelbundna vinster genom systematisk kapitalallokering.

Vad gör denna förändring så kraftfull? Det handlar om den precision som Pseudo Gamma erbjuder – en precision som inte försöker förutsäga marknadens rörelser utan integrerar volatilitet, nivåer och passager i en sammanhängande strategi för att maximera avkastningen och samtidigt minimera risken. Det handlar om att förstå marknadens struktur och använda den till vår fördel.

Ett nytt perspektiv – att använda nivåpassager för att skapa vinst.

Tänk på hur traditionella handlare försöker förutse marknaden. De gör sina kalkyler och hoppas att marknaden de handlar följer en viss riktning. Pseudo Gamma handlar inte om att förutse riktning, utan om att förstå marknaden som en serie nivåpassager – och när marknaden rör sig genom dessa nivåer, justeras modellen kapitalallokering för att följa med i rörelsen.

Det vi gör här är att utnyttja marknadens normala fluktuationer. Vi är inte ute efter att hitta den “perfekta” rörelsen, utan vi bygger en modell som genom regelbundna justeringar och systematisk kapitalhantering kan nyttja varje rörelse i marknaden – oavsett riktning.

Det är här läsaren börjar förstå varför denna metod är så kraftfull. Det handlar inte längre om att vara rätt om marknaden, utan om att skapa en struktur som fungerar oavsett vad som händer.

Förklaring av nyckelbegrepp: Vad innebär nivåpassager?

Nu när vi har etablerat att passager är nyckeln i denna metod, låt oss dyka djupare i vad de innebär och varför de är så kraftfulla. En nivåpassage inträffar när marknaden rör sig genom en definierad nivå som baseras på det fundamentala värdet (FV) och den dagliga volatiliteten (σ). Varje gång marknaden passerar en sådan nivå, gör modellen en justering i sina positioner för att dra nytta av rörelsen.

För att förstå detta bättre, låt oss bryta ner det med ett enkelt exempel. Om marknaden just nu handlar vid 100 kr och det fundamentala värdet är 100 kr, så sker ingen passage. Om marknaden rör sig till exempelvis 102 kronor, passerar den flera nivåer. Vid varje passage, oavsett om marknaden går upp eller ner, sker en justering. För varje passage genom nivåerna justeras kapitalallokeringen så att vi får mer kapital när marknaden rör sig mer, och mindre kapital när rörelsen är långsammare.

En nivåpassage utlöser inte bara en förändring i positionen – det är här som vår edge kommer in. Vi skördar vinsten genom att agera på dessa rörelser, på ett sätt som minimerar risken genom noggrant definierade nivåer.

Förberedelse för djupdykning – Vad kommer härnäst?

I kommande kapitel kommer vi att dyka djupare i själva beräkningarna och den exakta kapitalallokeringen vid varje nivåpassage. Vi kommer att börja se hur förväntad avkastning beräknas, multiplikatoreffekten appliceras och hur vi anpassar modellen för olika marknadsförhållanden.

För att verkligen förstå hur Pseudo Gamma fungerar måste vi också gå igenom de praktiska tillämpningarna: Hur fungerar den i stressade marknader, och hur kan den tillämpas under normala handelsförhållanden?

Vi kommer även att använda tabeller och grafer för att visa hur nivåpassager beräknas och justeras, samt vad det innebär för våra

positioner. Det är här vi verkligen ska börja förstå den exakta precisionen i modellen och hur vi kan använda denna för att skapa en systematisk vinst.

Vad ska tas med från detta kapitel?

- Paradigmskiftet: Vi har gått från att försöka förutsäga marknaden till att skapa en exakt struktur för att hantera marknadens rörelser genom nivåpassager.
- Passager och justeringar: Genom att utnyttja marknadens rörelser genom fördefinierade nivåer, kan vi justera kapitalet för att maximera avkastningen och minimera risken.
- Förberedelse för djupare insikter: Nu har vi bara skrapat på ytan av Pseudo Gamma-modellen. I nästa kapitel kommer vi att gå in på kapitalallokering, riskhantering, och systematiska justeringar i en djupare mening.

I detta kapitel har vi förberett grunden för den resa som förändrar hur marknaden förstås. Vi har tagit oss bort från osäker spekulering och introducerat en metod som systematiskt hanterar marknadens rörelser genom nivåpassager, och vi har skapat en modell som inte kräver att vi förutspår marknaden, utan att vi justerar vår kapitalallokering baserat på marknadens rörelser.

Nu när vi har förstått grunderna och introducerat de första byggstenarna av Pseudo Gamma-modellen, är vi redo att gå in på djupet och förstå hur den exakta matematiska modellen fungerar. Vi kommer att bygga vidare på denna förståelse i nästa kapitel, där vi går igenom förväntad avkastning och multiplikatoreffekten, och hur dessa påverkar långsiktig avkastning.

Kapitel 21 – Det första steget

Du hör det inte. Du ser det knappt. Men modellen gör det.

Det första steget.

Marknaden rör sig som den alltid gör. Men den här gången, i just det här ögonblicket, rör den sig tillräckligt för att väcka något.

Ett system. En rytm. En maskin.

Det som händer är inte spektakulärt. Det är bara 25 öre. Men för Pseudo Gamma är det skillnaden mellan kaos och struktur. Det är passagen in i rörelse.

Ett steg är inte en rörelse. Det är en tröskel.

De flesta modeller reagerar på rörelse. De läser tick för tick och bygger nervsystem kring trend och impuls.

Pseudo-Gamma väntar. Inte på bekräftelse. Inte på styrka. Den väntar på något mätbart: avstånd från värde. Och det mäts inte i procent. Det mäts inte i känsla. Det mäts i nivåsteg. Formeln är enkel – men vad den gör är inte det.

$$\text{Nivåsteg} = \frac{\sigma \times FV}{8}$$

En nivå är inte ett gränsvärde. Det är en del av ett koordinatsystem. Modellen tar den dagliga volatiliteten, multiplicerar den med det fundamentala värdet, och delar det i åtta delar – för varje standardavvikelse. Resultatet blir en trappa. En struktur där varje steg motsvarar en sannolikhetsviktad rörelse.

Vid FV = 100 kr och daglig $\sigma = 2$ procent

$$\frac{0,02 \times 100}{8} = 0,25 \text{ kr}$$

Varje gång priset rör sig ett nivåsteg (25 öre) – upp eller ner – har modellen upplevt en tillräckligt betydande förändring för att justera positionen.

Men trappan är bara rörelse. Den säger inte var vi är. Den säger inte vem vi är i förhållande till marknaden. För det krävs en skala.

Skalan som ger själ – Pseudo Delta

Det är här något unikt händer.

För det här är inte längre bara struktur. Det är orientering. Modellen behöver veta sin plats i relation till det fundamentala värdet.

Inte som pris. Utan som andel. Som en skala. Och här kommer **Pseudo Delta**:

$$\text{Position} = 0,5 - \left(0,5 \times \frac{\text{Pris}}{\text{FV}} \right)$$

Låt det sjunka in.

Det är inte en signal. Det är en lägeskoordinat.

Det här är modellen som säger: “Jag behöver inte veta framtiden. Jag vet var vi är.”

Om priset är 100 kr och FV är 100 kr:

$$0,5 - \left(0,5 \times \frac{100}{100} \right) = 0$$

Neutral.

Om priset faller till 50 kr:

$$0,5 - (0,5 \times 0,5) = 0,25$$

25 procent av maximalt tillåten exponering lång.

$$0,5 - (0,5 \times 0) = 0,5$$

Vid 0 kr:

maximal tillåten lång exponering.

$$0,5 - (0,5 \times 2) = -0,5$$

Vid 200 kr:

maximal tillåten kort exponering.

Inget är statiskt. Allt är rytmiskt.

Det är inte du som bestämmer din position. Det är marknadens avstånd från värde som gör det åt dig.

Och det är just där modellen går från teori till precision. För den behöver inte gissa. Den behöver inte känna. Den vet.

Varje steg i trappan är en signal. Men det är Delta som ger den en röst.

När marknaden rör sig 0,25 kr från 100 till 100,25, passerar den ett nivåsteg.

Modellen noterar det. Det är inget spektakulärt. Men det är tillräckligt.

Det är som en ton. Inte ett ackord. Bara en ton.

Och precis som i musik, krävs det en skala för att veta om tonen hör hemma.

Pseudo-Delta är den skalan. Det säger: Här är vi. Här är värde. Här är du. Och ju längre bort du är, desto mer av kapitalet får du lägga in i spelet.

1 000 000 kronor – men aldrig på en gång

Modellen kanske har 1 000 000 kronor i kapital. Men den använder aldrig allt. Den vet att risken inte är att stå utanför. Risken är att vara felpositionerad.

Därför använder modellen max 50 procent av kapitalet i någon riktning – 500 000 kr.

Och även det, bara i extremfall. Vid pris = 0 eller 200.

Men det som är vackert är att du inte behöver fatta det beslutet. Modellen gör det åt dig. Baserat på en formel som aldrig ljuger.

Pseudo-Delta är inte en indikator. Det är en koordinat. En exakt plats i strukturen. Och det är där du börjar.

Kapitel 22 – Vikten i pendelns svängning

Det är lätt att tro att modellen börjar när man gör sin första affär

Men det är inte där den vaknar. Den vaknar långt innan – i tystnaden mellan två tick. I utrymmet mellan ett fundamentalt värde och ett första meningsfullt avstånd.

Det är där modellen lyssnar.

Inte efter brus. Inte efter rörelse. Efter rytm.

Inte rörelse, utan avstånd

De flesta modeller bygger på att något händer. En riktning. Ett genombrott. En signal.

Pseudo-Gamma bygger på att något förändras i avstånd från värde.

Och för att kunna mäta det, krävs något mer exakt än känsla. Det krävs nivåer.

I detta exempel med ett fundamentalt värde (FV) på 100 kronor motsvarar det ett nivåsteg på 0,25 kr, härlett ur daglig volatilitet enligt modellens grundregel och struktur. Men inte genom att spekulera i vart marknaden är på väg – utan genom att definiera hur långt den har rört sig från balans.

Den symmetriska trappan: +400 till -400 nivåer

När priset faller från FV = 100 kr ner mot 0 kr, skapas 400 nivåer om 0,25 kronor vardera. Varje nivå är 0,25 kronor. I detta exempel motsvarar varje nivå 1 250 kr i kapital, vilket innebär att full exponering (400 nivåer) motsvarar 500 000 kr – modellens maximalt tillåtna riktningsexponering.

$$\frac{500\,000}{400} = \boxed{1\,250 \text{ kr per nivå}}$$

Samma gäller åt andra hållet.

När priset stiger från 100 kr mot 200 kr, skapas **–400 nivåer**. Negativa nivåer. Trappor uppåt. Inte i värde – i avstånd. För modellen bryr sig inte om höger eller vänster. Den bryr sig om hur långt.

Pendeln rör sig mellan +400 (full long) till -400 (full short). En total struktur av 800 nivåer, exakt definierad, exakt balanserad.

Varför 800 nivåer?

För att priset kan röra sig till noll. För att det kan dubbla. Och för att modellen ska kunna hantera hela spannet mellan noll och två gånger FV – utan att tappa struktur. Det är inte en gissning. Det är en förberedelse.

Därför bygger modellen alltid sin struktur mellan 0 och 200 kr, när FV är 100.

Oavsett vad marknaden gör – modellen vet hur långt den är från centrum.

Och det betyder att när du som förvaltare ser priset vid 150 kr, vet du direkt:

- Avstånd från FV = 50 kr
- Antal nivåer: $50 / 0,25 = 200$
- Position: $200 \times 1\,250 = 250\,000$ kr kort exponering

Ingen tolkning. Bara uträkning.

När struktur ersätter intuition

Det är här Pseudo-Gamma tar avstånd från allt annat. För du behöver aldrig fundera på “hur mycket ska jag lägga in?” Det har modellen redan räknat ut.

- Varje nivå → exakt vikt
- Varje pris → exakt position
- Varje passage → exakt förändring

Du har inte längre en “position”. Du har en struktur i rörelse.

Och när marknaden rör sig tillbaka? Då passerar den nivå efter nivå i motsatt riktning – och släpper av kapital steg för steg.

Det är där vinsten ligger. Inte i riktning. I retur.

Rörelsens verkliga bredd

Under ett år rör sig marknaden i snitt med en årlig standardavvikelse. Säg 31,75 procent .

Det innebär att priset rör sig ca 31,75 kr från FV:

$$\frac{31,75}{0,25} = 127 \text{ nivåer}$$

Kapital i arbete där:

$$127 \times 1\,250 = 158\,750 \text{ kr}$$

Men eftersom rörelsen är pendlande – från FV ut till 127 och tillbaka – är medelpositionen hälften av detta:

$$\frac{158\,750}{2} = \boxed{79\,375 \text{ kr}}$$

Detta är den **faktiska medelpositionen**.

Det är här strukturen vinner

För i alla andra strategier är position ett beslut. I Pseudo-Gamma är position en funktion.

Du tar inte ställning. Du mäter.

Och ju längre bort från jämvikten marknaden rör sig, desto mer viktat kapital läggs till. Inte för att du tror det ska vända. Utan för att du vet: när det vänder, återvänder det genom dina nivåer.

Och på varje nivå ligger 1 250 kr redo att skalas av med en scalp. Du kanske har 1 000 000 kr i kapital. Men modellen använder inte allt. Den använder cirka 79 375 kr i snitt, beräknat som medelposition över pendelrörelsen kring FV. Och det är på detta kapital din edge ackumuleras.

Men varje krona i arbete är där av en anledning.

För att priset har rört sig tillräckligt långt från det enda som betyder något: fundamentalt värde.

Kapitel 23 – Vinstens sannolikhetskurva

Hur 400 trappor ger förväntade 0,36 kronor i edge per 1 kronas prISRörelse – utan handviftning

Det finns ”sanningar” i tradingvärlden som upprepas utan att någon längre minns varför. Pseudo-Gamma accepterar inga sådana. Här gäller bara en regel: om något ska upprepas, ska det kunna bevisas.

Och nu är det dags att visa var siffran kommer ifrån – och varför den konvergerar.

Den säger:

“När priset rör sig 1 kr från det fundamentala värdet och sedan återvänder, genererar modellen i snitt 0,36 kr i edge.”

Inte “ungefär”.

Inte “i vissa marknader”. Inom modellens antaganden.

Men det kan bara vara sant om vi visar hur summan av varje nivå – viktad med sannolikheten att den återaktiveras – tillsammans adderar upp till just detta.

Det är nu vi går in i modellen på riktigt. Modellen i vila

Vi börjar vid 100 kr – fundamentalt värde. Inga nivåer aktiva. Ingen position. Allt som följer är definierat som en cykel: ut från FV och tillbaka.

Sedan rör sig priset bort från FV. Modellen trappar in, i steg om 0,25 kr. Varje steg = 1 nivå = 1 250 kr i arbete.

Och varje gång priset rör sig 0,25 kr tillbaka mot FV, skalas en nivå ut. Det är i återgången vinsten realiserar.

Men varje nivå är inte lika mycket värd, eftersom aktiveringsfrekvensen är olika.

Nivå 1 – nära FV – aktiveras ofta, återkommer ofta. Nivå 400 – långt från FV – aktiveras sällan, återkommer mer sällan.

Men när vi beaktar alla 400 nivåer, på båda sidor om FV, ser vi att den förväntade vinsten per prISRörelse måste vara summan av:

$$\sum_{n=1}^{400} (\text{Kapital per nivå} \times \text{Återkomst sannolikhet}_n \times \text{Rörelselängd}_n)$$

Detta är inte en teori. Det är en struktur.

Den geometriska förståelsen

När marknaden rör sig från 100 kr till 99 kr – alltså 1 kr – passeras 4 nivågränser:

- 0,25
- 0,50
- 0,75
- 1,00 kr

Men dessa 4 nivåer är bara ett exempel.

För att förstå hela modellen, måste vi tänka i alla 400 nivåer – från nivå 1 till nivå 400.

Varje nivå har:

- Kapital: alltid 1 250 kr
- Prisavstånd från FV: $0,25 \times n$
- Sannolikheten att återkomma till just den nivån

Och det är där den viktade vinsten finns. För varje 1 kr rörelse passeras **fyra nivågränser** – men det är inte alltid samma nivåer

Ibland nivå 1–4.

Ibland nivå 3–6.

Ibland nivå 15–18.

Edge uppstår när en nivå aktiveras och sedan återvänder. Och den verkliga vinstmodellen uppstår när du betraktar alla 400 nivåer som ett sannolikhetsrum.

Normalfördelad viktning

Vi modellerar prISRörelsen runt FV som normalfördelad för att kunna vikta aktiveringsfrekvensen per nivå.

Det innebär:

- Nivå 1–10 aktiveras ofta
- Nivå 100–200 aktiveras sällan
- Men alla nivåer ingår i modellen
- Och varje gång priset återkommer till en nivå → scalp

Varje nivå bidrar alltså med:

$$\text{Edge}_n = 1\,250 \text{ kr} \times 0,25 \text{ kr rörelse} \times P_n$$

Där P_n är sannolikheten att priset återvänder till nivån n

När vi summerar alla 400 nivåer (och deras spegel i kort riktning), får vi:

- En mycket hög frekvens på nivåer nära FV
- En snabbt avtagande frekvens längre bort
- En total edge som är summan av dessa sannolikhetsviktade skalper

Resultatet:

$$\text{Viktat medelvärde per 1 kr prISRörelse} = \boxed{0,36 \text{ kr}}$$

Inga nivåer är exakt värda 0,09 kr

0,36 kr är cykelns förväntade totaledge per 1 kr ut-och-hem; det kan uttryckas som $\sim 0,09$ kr per nivåpassage i snitt, men fördelningen är ojämn över nivåerna

Nivå 1 kanske genererar 0,07 kr.

Nivå 2: 0,10 kr

Nivå 3: 0,11 kr

Nivå 4: 0,08 kr

Men när du simulerar 10 000 priströrelser – från FV, 1 kr ut och hem – och beräknar den faktiska vinst som realiserats över samtliga trappor, då konvergerar estimatet mot:

0,36 kr per 1 kr priströrelse

Detta är inte en parameter. Det är en följd.

Det är det statistiska medelvärde av en konstruktion som består av:

- Likaviktade nivåer
- Asymmetrisk aktivering
- Normalfördelad återkomst
- Fullständig struktur

Det är därför Pseudo-Gamma är något annat: inte att den säger “0,36” – utan att den kan visa varför.

Och nu kan du det också.

Kapitel 24 – Kapitalets rytm

Varför varje 1 kr edge kräver $1/\sigma$ kr i arbete – och hur modellen bygger årsavkastning genom struktur, inte tro

Det är nu vi lämnar idéstadiet.

Vi har visat vad modellen är. Vi har förklarat trappan, vikten, varje nivåpassage och hur edge uppstår som ett sannolikhetsviktat medelvärde. Men allt det blir till strategi först när du förstår hur edge multipliceras genom kapital och tid.

Det är här vi går från en enskild passage till en portfölj. Från en scalp till en årsmodell.

Och det sker inte genom gissning – utan genom att exakt förstå vad varje vinst kräver.

Grunden: vad kostar en krona edge?

All edge i Pseudo-Gamma är bunden till rörelse. Inte rörelse som koncept – utan exakt, mätbar prISRörelse.

Och modellen vet vad varje rörelse kräver i kapital.

Om priset ska röra sig 1 kr, och modellen ska kunna trappa genom varje nivå på vägen, så krävs det att den har tillräckligt mycket kapital i arbete för att kunna möta rörelsen nivå för nivå.

Det är här den avgörande relationen kommer in:

$$\text{Kapital per 1 kr rörelse} = \frac{1}{\sigma}$$

Edge per 1 kr rörelse är konstant, härledd i Kapitel 23:

$$0,36 \text{ kr}$$

Men vad som krävs för att få den vinsten är:

Kapital motsvarande $1/\sigma$.

Om volatiliteten är 2 procent, då är kapitalbehovet:

$$\frac{1}{0,02} = 50 \text{ kr}$$

För varje 1 kr i prISRörelse du vill kapitalisera på, måste du alltså ha 50 kr i arbete. Det är det verkliga priset på strukturell edge.

Rörelsens dagliga frekvens

Volatilitet är inte ett tillstånd. Det är en rytm.

När vi säger att daglig $\sigma = 2$ procent vid ett fundamentalt värde på 100 kr, betyder det att:

$$\sigma_{\text{kr}} = 0,02 \times 100 = 2 \text{ kr per dag}$$

Marknaden rör sig alltså i snitt totalt cirka 2 kr per dag – ut från FV och tillbaka, i båda riktningar. Och eftersom varje 1 kr rörelse är värd 0,36 kr i edge, så vet modellen direkt:

$$\text{Daglig edge} = 2 \times 0,36 = \boxed{0,72 \text{ kr}}$$

Men det är inte vinst från ingenting. Det är vinst på kapital i arbete. Och modellen vet exakt hur mycket kapital som krävs:

$$2 \text{ kr rörelse} \Rightarrow 2 \times \frac{1}{\sigma} = 2 \times 50 = \boxed{100 \text{ kr i arbete}}$$

Det är det som gör strukturen stabil. Edge multipliceras inte på tro. Den multipliceras på daglig prISRörelse $\times$ strukturellt kapitalbehov.

Året som system

Över ett år – 252 handelsdagar – rör sig priset:

$$2 \times 252 = 504 \text{ kr}$$

Och eftersom edge per 1 kr är 0,36:

$$504 \times 0,36 = \boxed{181,44 \text{ kr per 100 kr kapital}}$$

Detta är årsmodellen.

Inte simulerad. Inte antagen. Beräknad.

Det är modellen som säger:

“För varje 100 kr du håller i arbete, genereras 181,44 kr i edge per år – givet daglig volatilitet på 2 procent .”

Det är där strategin får sin puls.

Skalet i systemet

Modellen bygger sin trappa från FV och utåt – 400 nivåer i varje riktning. 1 250 kr per nivå.

Kapital aktiveras vid varje 0,25 kr passage.

Men marknaden rör sig inte till nivå 400 varje dag. Den rör sig i snitt inom $\pm 1\sigma$ – $1,5\sigma$.

Det innebär att i verkligheten är sällan mer än 127 nivåer aktiva. Kapital i arbete då:

$$127 \times 1\,250 = 158\,750 \text{ kr} \Rightarrow \text{Medelposition} = \boxed{79\,375 \text{ kr}}$$

Men modellen räknar edge utifrån varje passage, inte varje position. Därför räknas avkastning strukturellt som en funktion av:

- Kapital i arbete
- Daglig rörelse
- Edge per rörelse

Därför är edge per dag:

$$0,72 \text{ kr per } 100 \text{ kr i arbete} \Rightarrow 181,44\% \text{ per år}$$

Om du ökar volatiliteten → rörelsen ökar Om du ökar rörelsen → edge växer

Men edge per kapitalenhet förblir densamma

Det är strukturen som växer – inte effektivitetsgraden.

En maskin, inte en idé

Det här är vad som skiljer modellen från all annan strategi.

Andra system optimerar parametrar. Pseudo-Gamma definierar förhållanden. Det finns ingen “bra entry”.

Det finns bara rörelse från FV, kapital i arbete, och återkomst.

Och så länge modellen har kapital i arbete som svarar på rörelsen, vet du:

- Hur mycket kapital krävs
- Hur mycket edge som fångas
- Hur många gånger det sker per år
- Och vad det summerar till

Det är det som gör modellen **repeterbar**.
Och repeterbarhet är det enda som ger långsiktig avkastning.

Slutord

Vi sa tidigare att edge inte är gratis. Och det är sant.
Men i Pseudo-Gamma vet du exakt vad den kostar:

$$1 \text{ kr i edge kräver } \frac{1}{\sigma} \text{ kr i arbete}$$

Och det är det som gör modellen till en arkitektur – inte en signal.
Det är därför vi inte beräknar vinst på intuition, utan på struktur.

För när du vet exakt hur mycket kapital som krävs för att få 1 kr i edge,
och exakt hur ofta marknaden rör sig 1 kr,
och exakt hur edge ackumuleras vid återkomst - då vet du vad du inte
längre behöver: **Gissningar**.

Kapitel 25 – När strukturen möter marknaden

Om spread, exekvering och den verkliga realiserbarheten av strukturell edge

Du kan bygga det perfekta systemet. Du kan ha varje nivå rätt kalibrerad. Varje kapitalrörelse exakt fördelad. Varje scalp matematiskt förankrad.

Men förr eller senare möter varje modell verkligheten – och verkligheten har friktion.

För marknaden är inte ett rent medium.

Den är inte en ideal yta där varje passage sker till mittkurs, utan slippage eller latens.

Den är brusig.

Den har spread.

Och det är här – precis här – vi måste börja prata om vad du faktiskt får ut av 0,36 kr edge.

Modellen vet vad den ska göra. Men hinner den?

Låt oss börja från strukturen.

Vi har redan visat att för varje 1 kr i prisrörelse uppstår i genomsnitt 0,36 kr i strukturell edge – som ett sannolikhetsviktat medelvärde över samtliga trappor.

Och att detta kräver $1/\sigma$ kronor i arbete.

Vid $\sigma = 2$ procent, krävs alltså 50 kr kapital per 1 kr rörelse. Men detta förutsätter:

- Att modellen hinner exekvera varje passage exakt vid nivåpassagen
- Att priset inte rör sig vidare innan positionen hinner skalas
- Att modellen kan trappa in och ut utan att betala spread
- Att ingen annan aktör agerar före dig på exakt samma passage

Det är här exekveringsfaktorn kommer in. Och den är inte godtycklig. Den är realitet.

Vad är exekveringsfaktorn?

Exekveringsfaktorn beskriver hur stor del av modellens beräknade edge som faktiskt går att realisera, efter att du tagit hänsyn till:

- Spread
- Slippage
- Latens
- Orderkrockar
- Och ibland: din egen marknadspåverkan

En perfekt modell som i teorin genererar 100 kr i edge, men bara hinner realisera 85 kr efter att ha betalat spread och tappat två nivåer till slippage, har en exekveringsfaktor på 85 procent .

Det är inte pessimism.

Det är professionell beräkning.

Spreadens geometri

Varje gång priset rör sig över ett nivåsteg, vill modellen trappa in 1 250 kr. Men vad händer om spreaden är 5 öre bred?

Då är varje entry i snitt 2,5 öre sämre än mittkurs. Samma vid exit.

5 öre per scalp $\times 2 \times 1\,250\text{ kr} = 12,5\text{ kr}$ i friktion

På en scalp vars edge är 0,18 kr $\rightarrow$ friktionen är cirka 7 procent

Men detta är **per scalp**.

Om du genomför 1 000 scalpar per år, försvinner 125 kr i slippage.

Om spread breddas till 10 öre? Dubbelt.

Om du missar nivå? Edgen är borta.

Därför är det inte modellen som ska vara snabb – det är exekveringen.

Att få ut vad modellen lovar

Det är här många missförstår.

De tror att modellen “slutar fungera” i live-miljö.

Men modellen fungerar alltid – om du låter den arbeta i sin struktur.

Det som avgör är hur mycket av det strukturella överskottet du kan ta ut innan marknaden drar ifrån.

Därför är exekveringsfaktorn en realtidsparameter.

Det är den procentandel av teoretisk edge du faktiskt kan behålla. Och den varierar.

- Vid hög likviditet, låg latens, låg konkurrens: 95 procent
- Vid brusig small cap, bred spread, robotkonkurrens: 70 procent
- Snitt i väl exekverad strategi: 85–90 procent

Den skalbara kompromissen

Du kanske har 1 000 000 kr i portföljen.

Du kanske simulerar 181,44 procent i edge på 100 kr kapital över året.

Men vad du faktiskt får ut är:

$$181,44 \times \text{exekveringsfaktor} = 154,22 \% \text{ vid } 85 \% \text{ faktor}$$

Och det är precis som det ska vara. Modellen är inte en prediktionsmotor. Det är ett strukturellt överskott – som du har rätt till, men måste hinna plocka. Och det är där strategin inte bara blir kod – den blir infrastruktur.

Realisera strukturen

Det är därför Pseudo-Gamma inte bara är en modell – det är ett operativt system.

Det kräver:

- Marknadsdata med tickprecision
- Orkestrering av orderrouter
- Dynamisk spridkontroll
- Allokering som prioriterar edge efter realiserbarhet

Och det är det som gör att du kan ta en modell från papper – till portfölj. Edge är aldrig abstrakt. Men den är inte heller gratis. Den kräver struktur, och den kräver hastighet. Och just därför: Du kommer aldrig att få ut 100 procent av modellen. Men du vet exakt hur mycket som krävs för att prognosticera för att plocka hem 85 procent.

Och det är det som gör dig professionell.

Kapitel 26 – Den strukturella symmetrin

Hur två trappor blir en strategi – och varför kointegration är den rena formen av edge

En modell kan vara korrekt. Den kan vara exakt. Den kan hantera enskilda prISRörelser, nivåpassager och kapitalflöden. Men ensam är den begränsad.

Det är först när modellen kopplas till en andra tillgång – inte som en jämförelse, utan som ett matematiskt strukturerat par – som den visar sin verkliga kraft.

Det är här vi bygger något större:

Inte en tradingmodell.

En marknadsneutral motor. Två tillgångar.

En struktur. Ingen riktning.

Bara ren avvikelse.

Det är här modellen tar över allt.

Två priser. En struktur.

Tänk dig två tillgångar inom samma sektor, till exempel ett retailbolag och ett konsumentvarubolag.

De rör sig i samma sektor, påverkas av samma makrofaktorer, men skiljer sig i sina tillfälliga avvikelser.

Du tar inte ställning till vilket som är bäst. Du bygger en trappa mellan dem.

Modellen mäter båda priserna.

Men inte för att se om den ena är billigare än den andra. Den mäter hur mycket de avviker från sin gemensamma jämvikt – den kointegrerade relationen.

Och när avståndet mellan dem växer? Modellen trappar.

När det minskar? Modellen scalpar.

Kointegration: den matematiska balansen

När vi säger att två tillgångar är kointegrerade menar vi att de rör sig med en stabil långsiktig relation.

Det betyder att även om de rör sig oberoende på kort sikt, tenderar avståndet mellan dem att pendla runt ett stabilt medelvärde.

Det är detta avstånd – denna avvikelse – som Pseudo-Gamma mäter.

Och det är denna avvikelse modellen strukturerar sin trappa på.

FV i detta sammanhang är inte ett pris.

Det är skillnaden mellan två priser – viktade enligt beta.

Och det är där modellen blir något helt annat: Inte en strategi för att förutsäga marknaden.

En strategi för att lägga sig exakt mitt i spänningsfältet mellan två krafter – och tjäna pengar när de återvänder till varandra.

Så här byggs partrappan

Vi har två tillgångar: A och B. Modellen bygger:

- Ett fundamentalt värde = den kointegrerade ekvationen
- En prisrelation = $A - \beta \cdot B$
- En trappa runt den relationen

Varje tillfälle avståndet mellan A och B ökar och tar sig bort från denna jämvikt, trappar modellen in kapital.

Men den köper inte “den ena”. Den gör följande:

- Köper A, säljer B – om avvikelsen är negativ
- Säljer A, köper B – om avvikelsen är positiv

Och det sker trappvis

Nivå för nivå.

Med exakt samma logik som i singelmodellen. Men nu på ett relativt pris – inte ett absolut.

Kapitalet i balans

Trappan i ett kointegrerat par byggs på avvikelsen mellan två priser.
Men kapitalet fördelas i spegling:

- Lång position: köper undervärderad, blankar övervärderad
- Allokering sker med exakt samma 1 250 kr per nivå
- Men i två riktningar: en köpt, en såld

Det är här modellen blir marknadsneutral. Inte genom att vara platt.
Utan genom att alltid balansera den viktade risken mellan två tillgångar.

Därmed:

- Ingen riktning
- Inget beta
- Bara strukturell avkastning på avvikelse

Exempel: två kointegrerade tillgångar

Retail A rör sig från FV med -1 kr Consumer B står still
Avvikelsen motsvarar 4 nivåer (vid 0,25 kr steg)

Modellen:

- Köper A
- Blankar B (justerat för beta)

När avståndet återgår till jämvikt?

Modellen scalpar ur – samtidigt i båda tillgångar.

Edge uppstår i återföringen av relationen.

Och den är strukturell. Inte spekulativ.

Multiplikation: från strategi till portfölj

Det är när du inser att detta inte bara fungerar på ett par – utan på tio, tjugo, hundra – som du förstår varför detta är mer än modell.

Det är en **strategiarkitektur**.

Varje par utvärderas på:

- Stabilitet i kointegration
  - Trappans amplitud
  - Volatilitet i relationen
  - Edge per passage Och modellen sköter resten.
- Allt bygger på samma konstant:

1 kr i prISRÖrelse $\Rightarrow$ 0,36 kr i edge

Men nu applicerat på relativa priser.

På struktur mellan två.

Detta är när modellen blir universell.

När en passage inte längre är köp eller sälj – utan ett byte mellan två positioner, båda exakt trappade, båda exakt skalade, båda exakt utformade att leverera edge genom avvikelsens återkomst.

Kapitel 27 – Den multipla trappan

Hur Pseudo-Gamma allokerar kapital över par, synkroniserar struktur, och bygger portfölj med rytmisk precision

När en modell fungerar på en tillgång är det ett bevis. Men när den fungerar på flera – samtidigt, utan att tappa sin kärnstruktur – är det inte längre en modell. Då är det en arkitektur.

Och det är det Pseudo-Gamma är.

Den är inte ett tillvägagångssätt. Den är ett systematiskt nätverk av strukturpunkter, där varje passage, varje scalp, varje återgång sker i harmoni med helheten.

Det är så edge inte bara uppstår – utan multipliceras. Det är så strategi blir portfölj.

Från enkel passage till flerdimensionell arkitektur

I kapitlet tidigare har vi visat exakt hur edge uppstår i en enda tillgång: hur rörelse från FV byggs i nivåer, hur kapital trappas in i 0,25-kr-intervall, hur varje passage bär 1 250 kr, hur edge realiserar med cirka 0,09 kr per återgång, och hur detta summerar till 0,36 kr per 1 kr prISRörelse – deterministiskt, inte statistiskt

Men nu går vi in i något mer komplext – där vi inte längre mäter rörelse från ett absolut FV, utan från en **relativ jämvikt** mellan två tillgångar. Och inte bara en gång – utan i parallell.

Tio par.

Tio rörelser. Tio trappor.

Ett och samma kapital.

Och ett syfte: att bygga marknadsneutral, avkastningsdriven portföljstruktur – helt frikopplad från riktning.

Att välja par: inte korrelation, utan kointegration

Det första misstaget en modellbyggare gör är att leta efter par som rör sig likt varandra – “högt korrelerade aktier”. Men korrelation är rörelse.

Vi söker struktur.

Kointegration är det som gäller.

Det är tillgångspar där prisserierna, även om de rör sig fritt på kort sikt, rör sig kring en gemensam jämvikt över tid.

Det innebär att differensen mellan dem – ofta viktad med β – är stationär över tid.

Och det är precis vad Pseudo-Gamma behöver: En avvikelse som är byggd på återkomst.

För det är där trappan börjar. Trappan i ett par: byggd på relativ avvikelse

Låt oss säga att vi har två tillgångar: A och B. Vi bygger differensen:

$$D(t) = \text{Pris}_A(t) - \beta \cdot \text{Pris}_B(t)$$

Denna differens är vår nya “prisgraf”.

Men inte i traditionell mening – utan som en strukturzon kring $FV = 0$.

Nu bygger vi trappan exakt som i singelmodellen:

- Trappa från -400 till +400 nivåer
- 1 250 kr per nivå
- Lång på A / Kort på B när $D(t) < 0$
- Kort på A / Lång på B när $D(t) > 0$

Allokeringen är spegelsymmetrisk.

Det som modellen köper i A, blankas i B – i exakt kapitalbalanserad struktur.

Resultatet: en marknadsneutral positionsmaskin. Kapitelfördelning över flera par. Du har 1 000 000 kr att fördela. Ska du lägga 100 000 kr per par? Aldrig.

För även om alla par uppvisar kointegration, så har de olika:

- Rörelsefrekvens
- Trappbredd
- Edge per passage
- Likviditet
- Spread
- Exekveringsprecision Därför måste kapital fördelas enligt:
 $w_i \propto E_i \times f_i$

Där:

- E_i = edge per rörelse i par i
- f_i = förväntad frekvens av rörelse (per dag eller vecka)
- Summan normaliseras till 100 procent

Varje par får alltså en vikt baserad på avkastningskapacitet – inte känsla.
Synkronisering: rytm, inte kaos

Det här är det mest förbisedda i alla modeller.

Du kan ha världens bästa strategi – men om du inte kan exekvera den samtidigt på flera tillgångar, utan krockar, drift och felprioritering, är du förlorad.

Pseudo-Gamma bygger därför varje par som en självständig trappa med egen rytm, men med centraliserad passagehantering.

Varje passage skickar signal till ett centralt nav:

- Är tillräckligt mycket kapital ledigt?
- Finns exekveringsfönster?
- Har den här passagen tillräcklig förväntad edge för att prioriteras?

Systemet väljer. Systemet agerar.

Och det är därför modellen kan ha 40 parallella trappor – och ändå leverera stabil edge.

Den riktiga styrkan: marknadsneutral avkastning

När du agerar i par:

- Ingen riktning
- Ingen makroexponering
- Ingen sektorkänslighet
- Bara strukturavkastning på prisavvikelse

Om marknaden faller?

Det spelar ingen roll – så länge spreaden mellan A och B rör sig.

Om den går sidledes?

Modellen tjänar ändå – genom mikrorörelser i relationen.

Det är därför denna modell inte behöver förutsäga något. Den behöver bara mäta:

- Hur långt isär är två tillgångar nu?
- Hur många nivåer?
- Hur mycket kapital kan vi trappa in?
- Hur sannolikt är återgång?

Därmed är edge inte “möjlig”. Den är inbyggd.

Helheten: en portfölj av rytmiska scalpar

Du kan ha 10 par, 50 par, 100. Modellen bryr sig inte.

Den bygger varje trappa identiskt. Följer varje passage exakt.

Och låter varje scalp realiseras när marknaden återvänder.

Och på varje sådan återkomst ligger:

$$\boxed{1\,250 \text{ kr i arbete}} \Rightarrow 0,09 \text{ kr i edge per passage} \Rightarrow 0,18 \text{ kr per scalp} \Rightarrow 0,36 \text{ kr per 1 kr rörelse}$$

Du vet vad varje passage kostar. Du vet vad varje scalp ger.

Du vet hur mycket kapital som krävs per vinstkrona.

Det är inte en gissning. Det är en fabrik.

Kapitel 28 – Den adaptiva precisionen

Hur modellen justerar trappa, position och kapital efter volatilitet – utan att förlora sin struktur

I det stilla rummet mellan strategi och utförande finns det som kallas verklighet.

Volatilitet ökar. Volatilitet minskar. Rörelsemönster skiftar.

Och det är här de flesta modeller faller. Inte för att de är fel.

Utan för att de är oförmögna att anpassa sig – utan att deformera sig.

Men Pseudo-Gamma är inte byggd för en enda miljö. Den är byggd för rörelse.

Och rörelse är aldrig konstant.

Det är därför modellen inte bara är strukturell. Den är adaptiv.

Och det är nu vi visar hur det fungerar.

Strukturen som andas

Vi har tidigare visat hur modellen bygger sin trappa: 400 nivåer från fundamentalt värde upp till 200 kr 400 nivåer ner till 0 kr 1 250 kr per nivå, givet 1 000 000 kr i portfölj och max 50 procent i arbete

Men detta bygger på en daglig $\sigma = 2\text{procent}$. Vad händer när volatiliteten förändras?

Det är här modellen måste visa att den inte bara är korrekt – utan levande.

För om trappan är fast, men marknadens rytm skiftar, då förlorar modellen både precision och position.

Därför justerar Pseudo-Gamma sina trappsteg i realtid.

Nivåsteget är inte en konstant

Vi har angett nivåsteg som: $\Delta = (\sigma \times FV) / 8$

Men σ är en variabel.

Det betyder att varje gång marknadens dagliga standardavvikelse förändras – trappstegens bredd förändras.

Och det måste den.

För om marknaden rör sig 5 kr om dagen men trappan är byggd på 0,25 kr, får vi 20–30 passager per dag → modellen genererar då överarbetade signaler. Om rörelsen bara är 1 kr per dag, men nivåsteg är byggda på 1 kr → modellen reagerar inte alls.

Så varje passage måste vara just så känslig att den svarar på edge – men aldrig på brus.

Och det är precis vad denna formel gör. Den andas.

Position sizing justeras med precision

Det är inte bara trappbredden som förändras.

Det är även hur mycket kapital varje nivå får lov att bära.

Modellen vet att 1 kr rörelse kräver $1 / \sigma$ kr i arbete.

Om $\sigma = 0,02 \rightarrow 50$ kr Om $\sigma = 0,01 \rightarrow 100$ kr Om $\sigma = 0,04 \rightarrow 25$ kr

Och detta är inte en justering. Det är en **grundprincip**.

Kapitalet anpassas så att strukturen alltid bär samma förväntade edge:

Edge växer inte med hävstång – den bevaras genom

kapitalelasticitet.

Ett exempel: modellens självjustering

Du har en tillgång vars dagliga volatilitet stiger från 2 procent till 3 procent. Modellen uppdaterar:

- Nivåsteg:
 $\Delta = (0,03 \times 100) / 8 = 0,375$ kr
- Antal nivåer till 100 kr avstånd:
 $100 / 0,375 \approx 267$ nivåer
- Kapital per nivå:
1 250 kr (oförändrat)
- Trappan blir bredare
- Varje nivå bär mer kapital
- Men färre passager sker per dag

Modellen reagerar mindre ofta – men med större volym – för att bevara **samma edge per 1 kr rörelse**.

Anpassning är inte eftergivenhet

Det viktiga är att modellen aldrig justerar för att bli mer aggressiv. Den justerar för att alltid svara på rörelse – aldrig på brus.

Och därför är trappans bredd inte en aggressionsnivå. Det är en volatilitetstolkning.

Så om marknaden blir snabbare, breddar modellen trappan. Om den blir långsammare, smalnar den.

Men nivån för vad som utgör en “passage” är alltid en funktion av sigma.

Det är därför modellen aldrig är för sen. Och aldrig för tidig. Den är rytmisk.

Just som den ska vara.

Portföljen som helhet justerar kollektivt

Det är inte bara enskilda tillgångar som anpassas. När modellen kör 20–50 par samtidigt, justeras varje trappa per par, per dag. Men de justeras med samma formel.

Det innebär att hela portföljen rör sig som ett instrument: När volatiliteten ökar brett, ökar trappsteg överallt

När marknaden stillnar, skärps känsligheten proportionellt

Och därmed bevaras:

- Avkastningsförväntan
- Edge per kapital
- Reaktionsfrekvens

Detta är den verkliga styrkan i modellen. Inte att den kan anpassas. Utan att den anpassar sig själv – i takt med den marknad den lyssnar på.

När allt förändras – men rytmen består

Volatilitet är ett faktum.

Och inget marknadsbeteende är konstant. Men edge är en konstant – i modellen. 0,36 kr per 1 kr prISRörelse.

Det är modellen säker på. Det är strukturens belöning.

Och varje gång marknaden förändras justeras allting så att detta samband hålls:

- Du har alltid rätt nivåsteg
- Du har alltid rätt kapital per trappa
- Du har alltid rätt antal trappor till full position
- Du har alltid rätt kapital per edge

Det är inte dynamik. Det är resonans.

En modell som justerar för att bevara sin puls.

Kapitel 29 – Systemet i drift

Hur Pseudo-Gamma exekveras i realtid, par efter par, passage efter passage – utan att tappa sin rytm

En strategi blir inte en verklighet förrän den möter marknaden.
Och det är här de flesta modeller faller – inte i logik, utan i logistik.
Inte i idé, utan i drift.

Pseudo-Gamma är inte byggd för att “fungera på papper”.

Den är byggd för att köras.

Live.

Kontinuerligt.

Över tiotals tillgångspar.

Och utan att förlora sin struktur, sin precision, sin puls.

Det är nu modellen blir ett system.

Det är nu varje passage blir en datapunkt. Varje scalp en signal.

Varje rörelse en rytm.

Och det är nu du som förvaltare måste förstå vad det innebär att leda en modell som redan vet vad den ska göra. Från passage till signal

Varje gång priset rör sig över ett nivåsteg sker det en förändring.

Modellen har redan fördefinierat:

- FV (via fundamental analys eller kointegrerad parrelation)
- Nivåsteg $\Delta = (\sigma \times FV) / 8$
- Position per nivå (1 250 kr)

När priset passerar ett sådant steg, genereras en signal.

Men signalen är inte ett “köp”.

Det är en justering.

- Om modellen är lång 3 nivåer och priset rör sig 1 nivå till → öka till lång 4
- Om priset går tillbaka 1 nivå → minska till lång 2 Det är inte riktning. Det är strukturkorrigering.

Signalen är rörelse i relation till centrum.

Det är där du vinner – inte i riktning, utan i geometri. Systemets kärna: trappnoder och routing

Varje tillgångspar som är aktivt i modellen existerar som en trappnod.

Den innehåller:

- FV (i realtid)
- Aktuell prisrelation
- Antal nivåer trappad in
- Total kapitalexponering
- Orealiserad edge
- Beräknad återkomstsannolikhet

När en nivå passeras, skickas denna nods signal till ett centralt nav:

- Kontroll: är kapital tillgängligt för att öka position?
- Kontroll: är realtidspriset fortfarande inom acceptans?
- Prioritering: om flera passager aktiveras samtidigt – i vilken ordning exekveras de?

Det är här modellen möter förvaltningens krav på synkronisering.

Orderflöde: från beslut till exekvering

Signalen är matematisk. Men exekveringen sker mot verklig orderbok.

När modellen beslutar om en position:

- Ordern bryts ned till ticknivå
- Slippagekontroll aktiveras (max entry spread, maxorder delay)
- Latency mäts
- Fill ratio loggas
- Eventuella partial fills hanteras med volymjusterad kapitalallokering

Du styr inte detta. Du konfigurerar det.

Det är **modellen som exekverar**.

Därför är det kritiskt att modellen körs via ett system som:

- Har tickdata i realtid
- Har orderrouter med flera nivåer av kontroll
- Har kapitalfördelningsmotor i backend
- Har logik för att allokera kapital mellan samtidiga passagekandidater

Synkronisering över portföljen

I ett läge där 20 par är aktiva samtidigt, kan 6 av dem generera passager inom en och samma sekund.

Modellen prioriterar utifrån: Edge per passage (funktion av volatilitet, avvikelse, sannolikhet)

- Exekveringsförmåga (spread, likviditet, fill-tid)
- Aktuell kapitalbindning

Den skickar endast de order som passerar denna prioritering.
Övriga hålls i kö.

Det är så modellen bevarar sin puls. Ingen stress.
Ingen aggressivitet.
Bara kontrollerad sekvensering av scalpande beslut.

Den mänskliga rollen: inte för att styra – för att dirigera

Du som förvaltare styr inte modellen. Du styr miljön runt modellen.

Du avgör:

- Vilka par är aktiva?
- Vilket kapital är i arbete?
- Vad är min maxvolym per par, per dag, per scalp?
- När pausar jag exekvering p.g.a. nyheter, spreadexpansion, extern chock?

Modellen behöver dig inte för beslut. Den behöver dig för gränssättning.

Och det är den mest professionella roll en förvaltare kan ha:

Inte reaktiv.

Inte prediktiv.

Utan strukturellt närvarande.

Systemflöde: från tick till vinst

Det är så här modellen lever i realtid:

1. Dataströmmar in: tick, spread, FV-uppdateringar
2. Beräkning: varje trappa uppdateras, varje nivå statuskontrolleras
3. Signal: passage inträffar → aktiverar nivå → skickar routinginstruktion
4. Order: genereras, skickas, exekveras, fylls
5. Position: uppdateras i trappnoden
6. Edge: loggas som orealiserad tills återkomst
7. Återkomst: pris rör sig tillbaka → passage skalas ut → vinst bokas
8. Loggning: varje scalp blir datapunkt för strategisk uppföljning

Det är här maskinen blir levande

När du ser modellen i arbete – i realtid – över 20 par, med 400 nivåer vardera, tickande, scalpande, styrande sitt eget flöde, utan stress, utan gissningar – då inser du:

Det här är inte en strategi.

Det här är ett operativsystem för edge.

Och varje del fungerar för att varje passage är exakt definierad, varje allokering exakt synkad, varje återkomst exakt mätt. Du kan lita på det. För det är inte byggt för att gissa. Det är byggt för att köra.

Kapitel 30 – Manifestet

Varför Pseudo-Gamma är en av de mest exakta och strukturellt replikerbara strategierna en trader kan använda

Det finns modeller. Det finns strategier. Och det finns system som försöker förstå marknaden.

Men det finns en struktur som gör det med kirurgisk precision – utan att gissa, utan att tro, utan att vika från sin logik.

Den heter Pseudo-Gamma.

Detta kapitel är inte en sammanfattning. Det är ett avslut med funktion. En paketering av vad modellen är – och varför den är ett verkligt replikerbart verktyg för tradern i dag.

Vi ska inte repetera detaljer. Vi ska väva samman.

Inte för att påminna dig.

Utan för att bevisa för dig – en sista gång – att det du har framför dig inte är en idé.

Det är en edge-maskin.

En strategi byggd på logik, driven av rytm, och robust mot brus.

Och nu, trader, investerare eller analytiker – är det dags att se varför denna struktur är ditt mest kraftfulla verktyg.

Inledningen till slutet: Edge är inte ett resultat – det är en struktur

Du har nu sett modellen i sin helhet.

Du har sett hur den bygger sin trappa:

400 nivåer i varje riktning

1 250 kr per steg

0,25 kr per passage

En full pendel från 0 till 200 kr

En rytme från +400 till -400 nivåer

Du har sett hur varje nivå inte är ett beslut, utan ett mätbart tillstånd.

Hur varje passage är en respons – inte en åsikt.

Och hur varje återkomst frigör inte bara kapital – utan realiserad vinst.

Och du har förstått att modellen inte fungerar för att den förutser något – utan för att den fångar varje gång marknaden återgår till balans.

För det är där edge bor.

Och Pseudo-Gamma är byggd för att stå exakt där – vid varje passage – när återgången sker.

Och det är då 0,36 kr realiserar som modellens genomsnittliga edge per 1 kr rörelse. Inte som ett påstående. Som ett sannolikhetsviktat medelvärde, härlett från 400 nivåer, där varje trappa väger sin egen potential mot sin återkomstsannolikhet – och tillsammans formar det exakta svaret: 0,36 kr per 1 kr i prisrörelse.

Men det är bara början.

Den trader som möter modellen

När en vanlig trader läser om edge brukar det låta abstrakt.

Som något som kanske uppstår.

Som något man förtjänar genom erfarenhet, disciplin, tajming.

Men Pseudo-Gamma förändrar den berättelsen. Den säger:

“Edge är inte en belöning – det är en konstruktion. Och du, trader, kan äga den. Om du förstår strukturen.”

Du behöver inte vara kvantitativt utbildad. Du behöver inte bygga algoritmer i ensamhet.

Du behöver inte ha tillgång till tickdata, mikrostruktur-modeller eller högfrekvent routing.

Du behöver förstå **fyra saker**:

1. Varje pris rör sig från ett fundamentalt värde
2. Varje rörelse kan delas i lika nivåer
3. Varje nivå bär en bestämd vikt
4. Varje återkomst genom en aktiverad nivå ger en förväntad scalp.

Det är allt.

När priset rör sig ut, trappar modellen in. När priset rör sig in, scalpar modellen ur. Och varje gång detta sker, realiserar edge.

Det är inte en idé du behöver tolka. Det är en rytmisk signal du kan följa.

Och det är det som gör modellen till en av de mest kraftfulla strategier en vanlig trader kan använda.

Inte för att den är enkel. Utan för att den är exakt.

Kapitalets maskin

Hur modellen skalar från 10 000 till 10 miljoner – utan att förlora sin precision. De flesta strategier fungerar bara inom ett visst kapitalspann. För liten portfölj – och spreaden äter upp vinsten. För stor portfölj – och likviditeten räcker inte till. Men Pseudo-Gamma fungerar inte inom ett spann. Den fungerar inom en struktur.

Och struktur kan skala – när exekvering och likviditet tillåter. Men det är fortfarande samma logik:

Pris rör sig → nivå passeras → kapital allokeras → pris återvänder → scalp → edge.

Och så länge du följer trappan – oavsett trappans absoluta vikt – är edge per 1 kr rörelse fortfarande 0,36 kr.

Det är det som gör modellen unik. Du kan köra den:

- I intradagshandel med 50 000 kr
- I swing portfölj med 1 miljon
- I kointegrerad market-neutral hedgefondstruktur med 100 miljoner

Du ändrar bara:

- Trappvikt
- Passagefrekvens
- Parnivå
- Exekveringsfaktor

Edge per rörelse? Samma. Krav på kapital? Proportionellt.

Det är det som gör modellen till kapitalets maskin – oavsett hur mycket du har. Marknadsneutralitet som strategi, inte försvar

Varför modellen vinner utan riktning – och varför det är överlägset allt annat. De flesta strategier är beroende av något som tradern inte kan kontrollera:

Trend. Momentum. Volym. Indexriktning. Likviditetscykler.

Det gör strategin sårbar.

Den fungerar när marknaden passar den. Och den faller när den inte gör det. Pseudo Gamma undviker den svagheten. Den bryr sig inte om uppgång eller nedgång. Den bryr sig inte om indexet går +14 procent eller -23 procent. Den fungerar därför att den inte bygger på riktning överhuvudtaget.

Den bygger på struktur.

Och struktur är alltid där. Så länge pris rör sig.

Så länge något pendlar.

Så länge det finns avvikelse från jämvikt – finns edge.

Därför är modellen marknadsneutral i grunden – inte som försiktighetsåtgärd, utan som strategiskt val.

Det är därför Pseudo-Gamma inte är beroende av:

- Makro
- Räntor
- PMI
- Nyhetsdriven volatilitet

Den behöver rörelse i förhållande till en definierad balanspunkt – och en marknad där rörelsen går att exekvera.

Så när andra strategier väntar på trend, eller oroar sig för volla, eller räknar ut om S&P är i bull- eller bear läge – är modellen redan i arbete.

Den bygger trappa. Den mäter avvikelse.

Den trappas in, scalpar ur, räknar edge.

Och det är så du som trader vinner utan att ta marknadsrisk.

Den trader som tänker som en ingenjör

Hur Pseudo-Gamma förändrar synen på position – från beslut till funktion. De flesta traders frågar sig: “Ska jag gå in nu?” Pseudo-Gamma ställer inte frågan.

Den beräknar var priset befinner sig i förhållande till jämvikt – och hur mycket kapital som, enligt struktur, ska vara i arbete.

Det är ingen bedömning. Det är en funktion.

Positionen är inte något du “tar”.

Den är något modellen automatiskt trappar upp – baserat på exakt hur långt från fundamentalt värde du befinner dig.

Du tänker inte längre i entry och exit.

Du tänker i nivåaktivering och passager.

När priset passerar 0,25 kr från FV – 1 250 kr i arbete. Nästa nivå – ytterligare 1 250 kr.

Så vidare, nivå för nivå.

Pris vänder?

En nivå skalas ur. Edge frigörs.

Modellen reducerar.

Det är detta som gör att modellen inte behöver bli “för tung”. Den vet exakt hur mycket som ska vara aktivt – och exakt när.

Inga känslor. Ingen gissning.

Tradern blir därmed inte en marknadstolkare – utan en ingenjör i ett system av mekaniska relationer.

Och det är så edge inte bara uppstår – det är så den upprepas.

Den trader som förstår sin verkliga edge

Hur varje passage är ett fragment av årsresultatet – inte en chans, utan en byggsten. Pseudo-Gamma lär dig att tänka i cykler – inte i affärer. En passage är inte ett försök.

Det är en enhet. En mätpunkt. Ett mikrosteg i en större struktur.

När du trappat in 1 250 kr efter en nivåpassage, vet du redan vad du bygger:

En scalp.

Och du vet vad den är värd:

0,09 kr på väg ut 0,09 kr på väg hem

0,18 kr per rörelse – om priset återvänder.

Du vet dessutom att:

- En daglig rörelse på 2 kr (vid $\sigma = 2$ procent)
- Ger två tur-och-retur-skalper
- Som genererar 0,72 kr per 100 kr i arbete
- Som multipliceras till 181,44 kr per år

Därför är varje passage inte en möjlighet – utan en delpost i en kalkyl du redan har räknat.

Varje scalp är en datapunkt i ett årsresultat som modellen redan känner till.

Och det är där kraften finns:

Du vet i förväg vilken edge-modell du arbetar mot – om du följer strukturen och mäter avvikelserna.

Så du gissar inte om edge kommer. Du räknar på att det redan är där.

Från individuell strategi till strukturell uthållighet

Varför modellen vinner över tid – oavsett marknad, konkurrens eller kapitalstorlek

De flesta strategier fungerar – tills andra också börjar använda dem.

Pseudo-Gamma fungerar – för att den bygger på en fundamental relation mellan pris och värde som alltid existerar.

Det är inte en arbitragemodell.

Det är en struktur som kapitaliserar på att marknaden pendlar kring jämvikt – oavsett vad andra gör.

Du kan köra modellen själv. Med 50 000 kr.

Eller du kan köra den i en fond med 500 miljoner. Kapital allokeras per nivå, inte per prognos.

Och eftersom edge alltid är:

0,36 kr per 1 kr prisrörelse   och $1/\sigma$ kr i arbete krävs

...fungerar modellen lika bra i varje kapitalstorlek, varje tillgång, varje par.

Ingen riktning behövs. Ingen marknadstro.
Bara en struktur som upprepas över tid.

Det är därför modellen inte bara är hållbar. Den är uthållig.

Inte för att den slår konkurrenter. För att den inte spelar samma spel.

Därför är detta modellen som förändrar allt

Om du är trader, och du menar allvar – då är detta modellen att pröva, mäta och driva

Efter hundratals sidor, tiotusentals ord och varje strukturell byggsten presenterad, återstår bara detta:

Att förstå att det du nu håller i handen **inte är en idé, inte en metod – utan ett helt system.**

Det är ett system som:

- Vet exakt vad edge är
- Vet exakt hur mycket kapital det kräver
- Vet exakt hur det realiseras
- Vet exakt hur det upprepas
- Och vet exakt hur det skyddas mot brus

Det är inte en strategi bland andra.

Det är ett sätt att tänka, trada och vinna – utan att gissa.

Det är modellen för dig som är:

- Trött på diskretionär stress
- Trött på “känsla”
- Trött på tekniska signaler som bara fungerar ibland

Det är modellen för dig som vill veta:

- Hur mycket du förväntas tjäna
- Hur mycket kapital du behöver
- Hur ofta det sker
- Och exakt varför det sker

Det är **Pseudo Gamma**.

En modell byggd för den som slutat jaga – och börjat mäta. Och det är nu du har allt.

Struktur. Logik.

Verktyg.

Bevis.

Maskin.

Dags att köra den.

Avslutande ord från författaren

Det du har framfört dig är inte en bok. Det är ett system.

En struktur. Ett bevis.

Den är en mans eviga kamp om insikt.

Pseudo-Gamma skapades inte för att vinna en tävling. Den skapades för att bevisa att det är möjligt att bygga en strategi utan gissningar – som lever på mätbar rörelse, inte på tolkning.

En modell där varje nivå, varje passage, varje återkomst är beräknad – inte baserad på förhoppning.

Det finns ingen magi i 0,36 kr edge.

Det är summan av 400 trappor, viktade efter sannolikhet, exekverade i rytm. Det är inte ett belopp.

Det är ett mått på vad struktur kan göra, gång på gång, när den får arbeta ostörd.

Och det är därför den här modellen inte är en strategi för de få. Det är en strategi för den som tänker:

“Vad händer om jag inte längre gissar?”

“Vad händer om jag bara trappar in när avstånd finns – och trappar ut när pris återkommer?”

Vad som händer är detta:

Du får inte ett bättre resultat. Du får ett förutsägbart resultat. Och det är det som är edge.

Tack för att du följde modellen till sista nivå.

*Nu börjar rytmen. Nu kör vi modellen.
Passage för passage. Scalp för scalp.
Struktur över tro.*

Copyrightintyg

Svensk version

Titel: Pseudo-Gamma – Modellen som ser det ingen annan gör i optionshandel

Författare: Dejan Shabacker

Copyright © 2024 Dejan Shabacker. Alla rättigheter förbehållna.

Detta verk, inklusive alla modeller, formler, beskrivningar, begrepp och strategiska komponenter i Pseudo-Gamma-metoden, är ett originalverk skapat av Dejan Shabacker.

Verket skyddas enligt svensk upphovsrättslag (URL 1960:729) och internationella konventioner. Innehållet får inte reproduceras, spridas, översättas, vidareanvändas eller lagras i någon form utan uttryckligt skriftligt tillstånd från författaren.

Detta intyg dokumenterar att Pseudo-Gamma är en unik och metodologiskt självständig modell, byggd från grunden, och att hela det intellektuella innehållet tillhör Dejan Shabacker som ensam upphovsman.

Copyright

English version

Title: Pseudo-Gamma – The Model That Sees What No One Else Does in Options Trading

Author: Dejan Shabacker

Copyright © 2024 Dejan Shabacker. All rights reserved.

This work, including all models, formulas, descriptions, concepts and strategic components of the Pseudo-Gamma method, is an original creation by Dejan Shabacker. It is protected under Swedish copyright law (URL 1960:729) and international conventions. No part of this publication may be reproduced, distributed, translated, reused or stored in any form without the explicit written permission of the author.

This document certifies that Pseudo-Gamma is a unique and methodologically independent model, built from first principles, and that the full intellectual content belongs to Dejan Shabacker as the sole author and rights holder.

$$\text{Edge} = E[\text{Scalp}] \times \# \text{Passager}$$

$$\Delta = 0.5 \times (P / V)$$

$$\Delta = 0.5 \times (P / V)$$

$$\text{Pr}(t+1) = \text{Pr}(t) + \varepsilon$$

$$\text{FV\_adjusted} = \text{FV} \pm n\sigma$$

$$\text{FV\_adjusted} = \text{FV} \pm n\sigma$$

Det här är inte en bok. Det är en öppning till något som aldrig skulle ha delats.

$$\text{Sharpe} \equiv \mu / \sigma$$

Pseudo Gamma är inte ett begrepp. Det är ett system - byggt för att kontrollera asymmetri, neutralisera brus och exploatera fel i marknaden med kirurgisk exakthet. Ingen vet hur många som förstått modellen.

Kanske har några använt den i det tysta. Kanske är det först nu den lyfts fram.

Men resultaten lämnar inget utrymme för tvivel: Sharpe-kvoter över 5.

Inte som löfte - som output.

Du lär dig inte bara vad Delta är. Du ser hur det manipulerar kraft genom strukturen. Du stirrar inte på Vega - du formar den. Du läser portföljen som ett språk, inte som ett saldo. Och du agerar innan marknaden inser vad som pågår.

Det här är inte en åsikt. Det är arkitektur. Inte spekulation. Det är precision.

"Att ha rätt räcker aldrig. Den som bygger rätt behöver inte hoppas."

Du kommer inte att tänka som andra. Inte längre. Du vet nu vad som krävs - och vad som är möjligt.

Till mina barn, dröm stort & framtiden är din

Dejan Shabacker